April 1987
136. årgang
Nummer 4

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

April 1987
136. årgang
Nummer 4

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for kirkens tidsskrifter:
Ronald L. Knighton

International Magazines:
Chefredaktør: Larry A. Hiller
Redaktører: David Mitchell, Jan Pinborough
Børnestjernen: Diane Brinkman
Layout og design: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; kvartalsvis måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02187727

Abonnement:
12 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: $ 10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

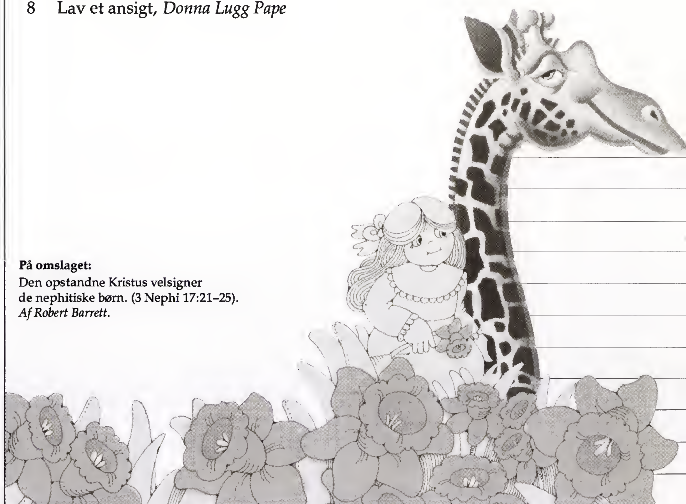
PBMA0562DA

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

Børnestjernen

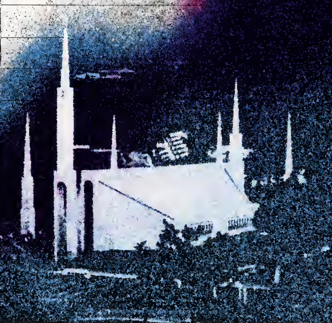
På omslaget:
Den opstandne Kristus velsigner de nephitiske børn. (3 Nephi 17:21–25).
Af Robert Barrett.

ש

BUDSKAB
FRA DET ØVERSTE PRÆSIDENTSKAB

MARKEN ER HVID

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det glæder mig at se, det der er ved at ske med missioneringen i kirken. Det første ansvar der blev lagt på profeten Joseph Smiths skuldre ved åbningen af denne uddeling var at undervise andre i evangeliet. Det må aldrig blive fjernet fra den fornemme position. Frelserens sidste nedskrevne ord til sine apostle, umiddelbart inden himmelfarten var:

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende." (Matt. 28:19–20).

Jeg er meget begejstret over det der er ved at ske i vor tid. I 1985 blev 197.640 nyomvendte døbt. Det er et større antal medlemmer end kirkens samlede medlemsskare efter de første 50 år!

Hvis vi antager, at gennemsnitsstaven bliver dannet når der er omkring 2500 medlemmer, så kom der nok medlemmer ind i kirken i 1985 til at danne 79 nye stave. Det er i sandhed bemærkelsesværdigt!

En levende sjæl

En nyomvendt er imidlertid ikke blot et tal i en statistik. En nyomvendt er en mand, eller en kvinde, eller et barn. En nyomvendt er en levende sjæl, som i sit liv har modtaget en ny kundskab, nyt lys, og ny forståelse.

Nyomvendte er dem, der er blevet undervist i evangeliet, og som har accepteret Jesu Kristi gengivne evangelium. Det er dem, i hvis hjerter der er udsprunget en ny tro, og i hvis sind der er kommet en ny forståelse. Det er dem, i hvis liv der er kommet et nyt ønske om at efterleve nye og højere standarder. Det er dem, der har lært en ny lykke at kende, og som har udvidet deres vennekreds. Det er dem, hvis forståelse er blevet løftet til nye højder angående Guds evige formål. Nyomvendte er fantastisk betydningsfulde, fordi det er mænd, kvinder og børn som har omvendt sig fra deres tidligere vaner, og som har tillagt sig en ny levevis.

Der var over 200000 nyomvendte i 1986. Hvor meget skønnere ville det ikke have været, hvis dette evangelium havde rørt endnu 50000 menneskers hjerter – eller endnu 100000! Jeg tror personligt, at det er muligt.

De fleste nyomvendte kom gennem vore missionærers arbejde, og det er dejligt at vide, at der ved slutningen af 1986 var næsten 30000 på mission, eller som ventede på deres kald. Vi kan forvente at det tal bliver langt større ved slutningen af 1987.

Det betyder, at hvis vi har *flere missionærer* så vil vi få *flere nyomvendte*. Det betyder også, at hvis missionærerne er *bedre forberedte*, vil de også være *mere effektive*.

Et fornyende mirakel

For mig står missionærerne som et konstant fornyende mirakel. I min tid som generalautoritet har jeg haft mulighed for at mødes med dem over hele jorden. Der er ikke de store forskelle på dem. De er, for det meste, unge, flotte mænd og smukke, unge kvinder. De er fulde af livsmod og ivrige efter at gøre arbejdet. De bliver ikke let skuffede eller mismodige, skønt de fra tid til anden kender til ægte mismod. De er hengivne mod det værk de er blevet kaldet til at udføre. De bliver ledet og inspireret af en storslået gruppe missionspræsidenter som de lærer at elske næsten lige så højt som de elsker deres egen far. De styrker hinanden og udvikler smukke venskaber, der varer resten af deres liv. De er blevet kaldet ved profetiens og åbenbaringens ånd, og deres hengivne anstrengelser giver kirken en konstant tilførsel af nyt blod.

Desuden har de unge mænd og kvinder der tjener som missionærer forandret sig. De kommer hjem med egenskaber og en styrke som ikke kan opnås på nogen anden måde. De ved, som de aldrig har vidst før, at dette værk er sandt og at det er det vigtigste værk på

Det første ansvar der blev lagt på profeten Joseph Smiths skuldre ved åbningen af denne uddeling var at undervise andre i evangeliet. Det må aldrig blive fjernet fra den fornemme position.

Foto: Jed Clark og Marty Mayo

jordens overflade. De vender hjem med et ønske om fortsat at tjene. De har lagt grunden til fremtidens vækst og ansvar.

Vi har brug for flere missionærer. Vi kan bruge 10000 flere nu. Enhver der mener at vi har nok, ved ikke hvad han eller hun taler om. Jeg husker at have hørt rapporter fra områdepræsidenter i forskellige dele af verden. Disse rapporter siger noget om storheden af det arbejde vi skal udføre. I et område har vi fx. kun 270000 medlemmer ud af en samlet befolkning på 640000000. „Høsten er stor, men arbejderne er få". (Matt. 9:37). Brødre og søstre, hvad kan vi gøre?

Vær bedre forberedt

Jeg tror på at missioneringen først og fremmest er et præstedømmeansvar. De unge piger gør et fantastisk stykke arbejde i marken, og nogle er endog mere effektive end ældsterne, men det grundlæggende ansvar ligger hos vore unge mænd. Vi må på et tidligere tidspunkt indstille vore unge mænd på at tjene som missionærer, og vi skal forberede dem bedre.

For nogle år siden deltog jeg i en stavskonference i et landbrugsområde. Vi lagde vægt på missioneringen i lørdagens møde. En 18-årig bondedreng med fregner på næsen og et charmerende smil blev bedt om at fortælle hvad han havde gjort for at forberede sig til at tage på mission. Han opregnede 10 ting som havde hjulpet ham. Her er hans liste:

„1. For det første, og som det vigtigste har mine forældre været mig en storslået hjælp. De har opfordret mig til at tage på mission lige så længe som jeg kan huske. De har hjulpet mig med at spare penge sammen til formålet.

2. Jeg har passet min kirke. Jeg har lært mange vidunderlige ting som har hjulpet mig til at forstå meningen med evangeliet.

3. Jeg har været spejder i 7 år. Jeg har fået ‚Eagle Scout'-udmærkelsen. Jeg har lært at være beredt. Jeg har masser af gange citeret spejderløftet om at gøre min pligt for Gud og mit fædreland.

4. Jeg har fået min ‚Pligt mod Gud' belønning. Jeg ved at denne pligt også indbefatter at dele evangeliet med andre.

5. Jeg er assistent i præsternes kvorum. Jeg arbejder direkte under min biskop, som er min kvorumspræsident. Siden jeg var diakon har min biskop og hans rådgivere interviewet mig og talt med mig om at tage på mission. De har hjulpet mig til at se hvilke store muligheder der ligger i og hvilket stort ansvar det er at tjene Herren som missionær.

6. Jeg har deltaget i seminarprogrammet, hvor jeg har studeret evangeliet. Jeg har haft vidunderlige lærere og venner. Jeg har læst og studeret Mormons Bog, og jeg ved at den er Guds ord.

7. Jeg har været primarylærer. Det var en stor udfordring. Jeg har en lille klasse med drenge og piger der ikke altid er lette at styre, men jeg elsker dem, og det ved de. Vi lærer af hinanden.

8. Jeg har deltaget i vore familieaftener fra jeg var barn. Min familie og jeg har bedt sammen, sunget sammen og læst i skrifterne sammen. Vi har lagt planer om vort liv, og hvad vi vil gøre.

9. Jeg har prøvet at leve et rent liv. Der har været fristelser; men jeg har et mål om at tage på mission, og jeg vil være værdig til at tage af sted. Jeg har for længst besluttet at jeg ikke har behov for at drikke øl, jeg har ikke behov for at ryge, jeg har ikke behov for narkotika og jeg har ikke behov for at blive involveret i noget umoralsk.

10. Jeg har ansvar i skolen. Jeg er medlem af elevrådet, hvilket har givet mig mange gode venner."

Denne dreng sluttede sin tale med at sige: „Jeg kan godt lide historien om Ammon i Mormons Bog. Han bekæmpede røverne og beskyttede fårene. Mens de andre, der var løbet bort da røverne kom, var oppe for at prale overfor kongen, var Ammon nede for at passe hestene. Han gjorde altid det han var blevet bedt om. Hvis vi gør det samme, og beder om hjælp, vil vi være beredte."

Jeg har aldrig hørt en bedre opsummering af hvordan man forbereder sig til sin mission. Den opregner på en meget virkelighedsnær måde den forberedelse der bør begynde i barndommen, og fortsætte indtil den unge mand er parat til at få sit kald.

Andre bliver også velsignet

Kaldet bliver til velsignelse for missionæren og for dem der lytter til ham. Der er også andre der bliver velsignet når en missionær tjener, fx. hans familie, som i de fleste tilfælde støtter ham, beder for ham og forsøger at leve værdigt for ham. Jeg tror at alle, der har sendt en missionær ud, kan bære vidnesbyrd om de store velsignelser der kommer til en familie når missionæren tager af sted.

Hvis vi skal øge antallet af missionærer kraftigt, må vi begynde tidligt med forberedelsesprocessen. Den

proces begynder med forældrene. Jeg vil gerne omtale 4 faser i forberedelsen til en mission: (1) Åndelig forberedelse; (2) mental forberedelse, (3) social forberedelse og (4) økonomisk forberedelse.

En missionærs *åndelige forberedelse* bliver styrket gennem bedre familieaftener, bedre undervisning i det aronske præstedømme og hjælpeorganisationerne, ved deltagelse i seminarprogrammet og ved at læse Mormons Bog. Enhver dreng har godt af at læse om Mosiahs sønner. Om dem står der:

„Og disse Mosiahs sønner . . . var blevet stærke i kundskaben om sandheden, thi det var mænd med sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud." (Alma 17:2–3).

Mental forberedelse. Biskoprådet skal, under bøn, afholde personlige interviews med drengene, allerede mens de er diakoner. Lad biskoprådet opmuntre til en mission. Lad dem hjælpe disse unge mænd til at indstille deres sind og deres tanker på at kunne klare en mission, og foretage de nødvendige kulturelle tilpasninger en mission kræver i mange lande, til at hengive sig fuldstændigt til missioneringen når de bliver kaldet. Forældre skal naturligvis støtte alle disse opmuntringer med kloge og inspirerede råd og vejledninger om samme emne.

Social forberedelse. Lad os lære vore unge, med råd og vejledning, hvor vigtigt det er, at de holder sig rene og værdige til at repræsentere Herren som hans ambassadører i verden. Lad os opmuntre til sunde sociale aktiviteter, og lad vore unge lære den svære kunst at samarbejde med andre. Mens de er i missionsmarken vil de få kammerater, som de skal arbejde sammen med. De skal være i stand til at finde det gode i disse kammerater og lære at tilegne sig andres dyder.

Økonomisk forberedelse. Det er blevet dyrt at tage på mission. Gennemsnitsudgiften ligger på omkring 2500 kr. om måneden, hvilket betyder omkring 60.000 kr. for en periode på 2 år. Drengene skal begynde at spare op, allerede mens de er meget små. Sæt disse penge i banken, og ikke i værdipapirer. Den unge mand, som jeg tidligere henviste til, havde sparet penge sammen til at finansiere sin mission. Mange andre af vore unge mænd har gjort det samme. Mange flere kunne gøre meget mere.

Missionærer rundt omkring i verden

En af de største ændringer der er sket i de sidste få år, er den store stigning af antallet af unge mænd og kvinder der tager på mission fra andre områder end De forenede Stater og Canada. I et af de udenlandske områder tjener 75% af dem, der virker, i deres eget land. Dette er meget opmuntrende. Jeg kender ikke nogen bedre måde at undervise i evangeliet på, og samtidig opbygge en styrke og stabilitet for fremtiden. En sådan missionær har en stor fordel, fordi han taler sit folks sprog. Han forstår kulturen.

Vi opfordrer medlemmerne til at holde sig til den regel der har været gældende fra kirkens begyndelse – nemlig at det er den enkelte families ansvar at sørge for missionæren. Det skal man opfordre til, også selv om det betyder at missionen må påbegyndes lidt senere. En ung mand må hellere vente med at tage af sted i et år og tjene nogle penge, end fuldstændigt at være afhængig af andre.

På grund af visse landes økonomiske forhold er det ikke muligt for nogle unge mænd og kvinder at tjene, uden en vis økonomisk hjælp. Ward og kvorummer skal så hjælpe i så stor en udstrækning som muligt. Det sidste kan så komme fra kirkens missionærfond, som består af kirkens medlemmers indbetalinger. Vi opfordrer kirkens medlemmer til at betale til kirkens missionærfond hvor det er muligt. Denne fond har gjort det muligt for tusinder af unge mænd og kvinder at tjene. Uden den ville tusinder være ude af stand til at tage af sted.

Velsignelser lovet af Herren

Hver indbetaling medfører en velsignelse, som lovet af Herren. Om dem der støtter missionærer sagde han:

„Og den, som giver jer føde, klæder eller penge, skal ingenlunde miste sin løn.

Men den, der ikke gør det, er ikke min discipel. Herpå kan I kende mine disciple." (L&P 84:90–91).

Lad os igen fremhæve missioneringen og støtten til missionærerne som en pligt og et ansvar Herren har befalet os. Det er vort ansvar at bringe evangeliet ud til jordens befolkning. Der sker vidunderlige ting. Der kan ske endnu flere vidunderlige ting. Måtte vi være trofaste i at opbygge det rige vi elsker, og at gøre hans vilje, han som er vor Frelser og som befaler os at undervise i evangeliet. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

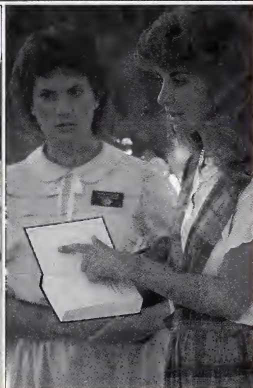
Nogle punkter som kunne understreges:
Hvis du synes kan du bruge nogle af disse punkter under dine hjemmelærerbesøg:

1. Det er et vigtigt ansvar for kirken og dens medlemmer at undervise andre i evangeliet.
2. Der er brug for flere missionærer.
3. Der er brug for bedre forberedte missionærer.
4. Dem der tager på mission skal forberede sig på fire punkter: 1. åndeligt, 2. mentalt, 3. socialt og 4. økonomisk.

Hjælp til samtale

1. Fortæl hvad du personligt mener om missionering.
2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt og diskutere?
3. Ville samtalen blive bedre hvis du talte med husets overhoved inden besøget? Har du et budskab fra biskoppen eller kvorumslederen?

Kirkens missionærstyrke består af unge mænd, der her ses i færd med at studere missionærlektierne; ægtepar, som dette, der tjener i Arizona; samt kvindelige misisonærer som denne, der fortæller en mulig undersøger om Mormons Bog.

ÅNDEN MÅTTE LÆRE MIG DET

Isabelle L. Cluff

Da jeg var færdig med at købe ind, var det ikke bevidst, at jeg valgte kasseapparatet længst væk fra de lange køer af støjende kunder. Måske blev jeg bare tiltrukket af dette stille område, fordi jeg var helt udkørt.

Ligegyldigt hvad grunden var, var det på en måde trøstende at stå helt stille, uden at skulle træffe nogen beslutninger i nogle få minutter. Så snart de to kunder foran mig var færdige, kunne jeg betale for mine varer og gå. Min teen-age datter stod bag mig i køen. Mine tanker vandrede, og jeg var ikke helt klar over hvad der skete omkring mig. Ikke før den midaldrende mand foran mig begyndte at blive rastløs. Da opdagede jeg at vores kø ikke bevægede sig. Oppe ved kasseapparatet stod 4 papirposer fulde af varer. En beskedent klædt, hvidhåret ældre dame stod og talte sine penge, og forgæves og med rystende hænder søgte hun efter flere småpenge i pungens forskellige rum.

Efterhånden som spændingen i luften steg, ønskede jeg at jeg stod nærmere ved hende. Det var dog en meget speciel gruppe fremmede – alle var usædvanligt tålmodige, og ingen havde et irriteret udtryk i ansigtet. Jeg følte Åndens varme fylde mig, og i mit sind lød ordene: „Hjælp hende".

„Jeg har desværre ikke mere," sagde den ældre kvinde stille, efter at have opgivet sin søgen.

Beklagende fjernede kassedamen en lille pose frugt eller grøntsager fra toppen af den ene pose og vejede den på vægten. Det var ikke nok, og man så forlegenheden i hendes ansigt da hun tog endnu en pose og vejede den.

„Nej, jeg skal bruge . . ." sagde kvinden, da den anden pose blev fjernet.

Jeg vidste, at det kunne skabe endnu større forlegenhed, hvis jeg hjalp på en forkert måde, så jeg bad stille: „Fader, hvordan kan jeg hjælpe?"

Jeg kunne ikke vente længere. Hellere forsøge og gøre det forkert, end at vente.

Jeg lænede mig frem over kunden foran mig og spurgte kassedamen: „Hvor meget mangler der?"

„4.75", sagde hun, taknemlig over at en anden nu blev involveret.

„Læg det til min regning," sagde jeg. Men Ånden tilskyndede mig: „Betal nu".

„Nej, her er en 10-er," sagde jeg og rakte over mine varer og manden foran mig, for at lægge den på disken. Han så lettet ud. Han havde åbenbart også ønsket at hjælpe, men ikke vidst hvordan. „Jeg betaler det halve," sagde han og lagde straks nogle mønter på min 10-er. Jeg modstod trangen til at afslå han tilbud, og takkede ham i stedet. Pludselig føltes det, som om himlen havde åbnet sig og badede vor gruppe i en uventet varme. Vi havde alle ønsket at hjælpe.

Hurtigt ordnede den unge kassedame det fornødne og lagde varerne tilbage i damens poser. Så vendte kvinden sig roligt og selvsikkert imod os. Hun stod nu mere oprejst og begyndte: „Hvem skylder jeg . . ."

Tårerne pressede på mens jeg bad om hjælp. „Fader, giv mig de rette ord. Lad os ikke såre hende eller hendes selvrespekt".

Så kom svaret af sig selv: „Nogen der holder af dig, og som elsker Herren," hørte jeg mig selv sige. „Desuden ville De have gjort det samme for mig".

Den hvidhårede dame begyndte at slappe af. Hun rystede ikke mere. Et smil bredte sig langsomt på hendes ansigt.

„Ja, det ville jeg," sagde hun, som om hun var overrasket over at jeg kunne vide det. Så smilede hun endnu mere og gentog bekræftende: „Det ville jeg virkelig!"

Værdigt vendte hun sig og gik ud med sine varer.

I køen herskede en slags ærbødighed. Pludselig følte jeg mig ikke træt længere. Kunden foran mig begyndte at fløjte en melodi.

På vej hjem brød min datter stilheden: „Mor, der var virkelig pænt af dig at hjælpe den dame. Det gjorde dem alle sammen glade."

„Ved du hvad," sagde jeg, „jeg vidste i virkeligheden ikke hvordan jeg skulle gøre det. Ånden måtte undervise mig. Det eneste jeg gjorde var at bede om hjælp." □

Illustreret af Allen Garns

ROSA DE TINTI: AT TJENE ANDRE I GUATEMALA

Don L. Searle

Hver gang hun tager til templet er det som om hun nærer sin sjæl og så deler væksten med os," siger den 16-årlige Henry Elliott Tinti om sin mor.

For Rosa Cruz Cordoba de Tinti er muligheden for at arbejde i templet i Guatemala City en drøm der er gået i opfyldelse. Hun har altid været en god kvinde og mor, som har været ivrig efter at tjene andre, siger hendes børn. Men hendes dåb i 1979 gav hende yderligere muligheder for at tjene i kaldelser i kirken. I øjeblikket tjener hun fx som wardets hjælpeforeningspræsidentinde for anden gang. Selv sætter hun dog sin mulighed for at tjene som tempeltjenerinde højst, efter indvielsen af Guatemala City templet i december 1984.

Selv før søster Tinti blev medlem af kirken „forsøgte hun altid at lære os moralske principper," husker hendes 20-årige datter Reyna. Søster Tinti havde taget det gode hun havde fundet i sine forfædres religion, men var alligevel ikke tilfreds. „Jeg følte, at der måtte være noget bedre, men jeg vidste ikke hvad det var".

Rosa de Tinti opdagede dette „noget bedre" ved sin ældste datter Melidas hjælp. Melida, der er en datter af søster Tintis første ægteskab, havde sluttet sig til kirken mens hun boede i Amerika, og sendte missionærerne til sin mor og sin mors anden familie i Guatemala. Familien Tintis børn blev døbt i 1978, men da faderen ikke sluttede sig til kirken, følte søster Tinti sig ikke i stand til at blive døbt før efter hans død, det følgende år. Et år senere, i 1980, modtog hun sin endowment i templet i Los Angeles.

Hendes mor havde altid været ivrig efter at tjene andre, fortæller Reyna, og hun åbnede sit hjem for en ung mand, der var blevet bortvist af sin familie, og en hjemvendt søstermisisonær. Både søster Tintis godhed og hendes tilknytning til kirken er velkendt blandt hendes naboer. Når nogen i nabolaget har problemer, fortæller Reyna, er der altid nogen der siger: „Tag hen til søster Tinti, hun skal nok hjælpe dig".

Henry siger, at hans mor er god til at undervise sine børn i de rigtige principper, „og hun lader os gøre det, vi ved er rigtigt".

Skønt hans mor „ikke har præstedømmet", siger han, „ved hun hvor vigtigt det er i en mands liv". Og når søster Tinti føler at Henry har brug for en mands råd i livet, kan hun henvende sig til en af sine tvillingesønner, Mauro eller Estuardo. Mauro Tinti er førsterådgiver til biskoppen i hendes ward (La Laguna Ward, Guatemala City, Guatemala Las Victorias stav), og Estuardo Tinti er medlem af stavens højråd.

Da tvillingerne var unge, længe før søster Tinti kendte til kirken, blev de meget syge. Søster Tinti husker at hun lovede Herren, at hvis han ville helbrede hendes sønner, ville hun vie dem til hans tjeneste. Det løfte huskede hun i 1980, da de var gamle nok til at tage på mission.

Tvillingerne var på mission samtidig, og blev støttet økonomisk af deres mor. (Rosas datter Melida har også været på mission). Hvordan var en enlig enke i stand til at støtte dem? „Det ved jeg ikke. Jeg ved det virkelig ikke. Det eneste der gjorde det muligt var Herrens hjælp," svarer hun.

"Jeg arbejdede der hvor jeg kunne få arbejde". Det var bl.a. at lave mad for kirkepedellen, vaske missionærernes tøj og endda at sælge tamaler, en slags mexikansk forårsrulle.

En af de væsentligste grunde til hendes iver efter at tjene er den åndelige motivation hun har følt, siden hun sluttede sig til kirken. Hun fortæller fx. om den tilkendegivelse hun fik i januar 1985, dagen før hun begyndte sit arbejde i templet. Da hun netop havde lagt sig for at sove, så hun mange dødes skeletter, hun så en indianerkvinde, der helt tydeligt var fra en tidligere tid, som bad foran en særegen dør. Hun lå vågen en tid og tænkte over hvad denne oplevelse mon betød.

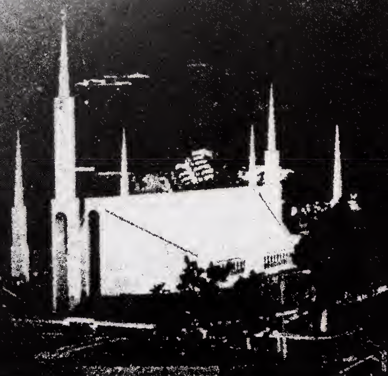
Foto: Eldon Linschoten

Men da hun kom til templet næste dag, fik hun til opgave at hjælpe i dåbslokalet, og dér fandt hun netop denne dør!

"Jeg tror, at jeg så kvinden, for at jeg kunne vide hvem det var, der havde brug for mig," siger den 57-årige tempeltjenerinde.

At tjene andre har en langt højere prioritet i hendes liv end at samle sig verdslige goder. Da hun for nyligt talte med en kirkeleder, kommenterede hun, at hun ikke havde noget at efterlade sine børn.

Men hun er siden kommet på andre tanker. „Jeg efterlader dem det bedste de kan få: et eksempel på lydighed, og en kundskab om Gud". □

1

2

HVOR JESUS GIK

David H. Garner

Kristi jordiske mission har påvirket hele menneskeheden, selv om den kun fandt sted på en smal landtange på mellem 60 og 150 kilometer bred og mindre end 250 kilometer lang.

Skønt det evangelium Jesus underviste i er universelt, er hans lærdomme tæt knyttet til det land han levede i. Fiskenet, møllesten og tempelmurene er noget af det der omgav ham, og som genspejler sig i hans lærdomme. Sykar, Tabor og Genezaret sø var steder, hvor han underviste i frelsesplanen. Skatteopkrævere, fiskere og adelsmænd var blandt dem der hørte hans ord, og troede.

Hvordan var Messias' land? I dette nummer viser vi billeder af steder som Jesus kendte i sine barndomsår, og da hans jordiske mission nærmede sig enden ved Golgata. I kommende numre vil der være flere billeder af steder Jesus har kendt.

Billederne er fra dr. Richard Cleave fra Jerusalems arkiv og David A. Garners personlige samling.

1. Betlehem i Judæa

„Joseph . . . drog . . . op fra Galilæa, . . . til Davids by, som hedder Betlehem, for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig. Og det skete, medens de var der . . . fødte (hun) sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget" (Lukas 2:4–7).

Så selv om de ikke var fra Betlehem opfyldte Jesu fødsel i Rut og Boaz' gamle by (Rut 1:2, 2:4) Guds profetiske ord: „Og du, du Betlehem-Efrata, liden til at være blandt Judas tusinder! Af dig skal udgå mig én der skal være hersker i Israel. Hans udspring er fra fordum, fra evigheds dage" (Mika 5:2). Interessant nok blev han, der blev kaldt „Guds brød" og „livets brød" født i Betlehem, som på Hebraisk betyder *Brødets hus*.

Vore dages Betlehem er mange gange større end ved Jesu fødsel. Det gamle Betlehem fylder kun det øverste højre hjørne af billedet. Området i forgrunden er en del af hyrdernes mark.

2. Nazaret, Frelserens ungdomsby

Da Joseph kom tilbage med sin familie fra Egypten havde han øjensynligt besluttet sig til at vende tilbage til Betlehem, hvor han havde boet før deres flugt til Egypten. Men da Joseph „hørte, at Arkelaus var konge over Judæa i sin fader Herodes' sted, frygtede han for at drage derhen; og han blev i en drøm advaret af Gud og drog bort til Galilæas egne.

Og han kom og bosatte sig i en by ved navn Nazaret, for at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeterne, at han skulle kaldet nazaræer" (Mattæus 2:22–23).

Næsten 600 år senere skrev Nephi: „Jeg ser . . . i byen Nazaret . . . en jomfru, som er skønnere og dejligere end alle andre jomfruer.

Og jeg så jomfruen igen, med et barn i armene.

Og engelen sagde til mig: Se det Guds Lam" (1 Nephi 11:13, 20–21).

Skønt byen er meget større i dag end den var da Jesus levede der, er meget af det oprindelige udseende bevaret. Gaderne er små, de gamle butikker står side ved side og folk samles for at gøre forretninger og udveksle dagens nyheder, og de beskyttene bakker omgiver stadig markedspladsen og brønden, som stammer helt tilbage fra Kristi tid.

3. Genezaret søs bredder

Som dette billede viser er kyststrækningen omkring Genezaret sø ret frugtbar. Området bliver ofte ret varmt, skønt temperaturen er lavere i bakkerne. Sommetider forårsager de kolde vinde der løber fra bakker-

3

4

5

Endnu medens han talte, se, da overskyggede en lysende sky dem; og se, fra skyen lød der en røst, som sagde: Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham! (Mattæus 17:5)

ne og ned i lavlandet storme over søen.

Der lå ni byer rundt om Genezaret sø, hvor der boede folk af forskellige håndværk. De tre af byerne havde en befolkning på mere end 15.000, hvilket var mange på Jesu tid. På selve søen lavede Frelseren flere mirakler, bl.a. at stilne stormen, og gå på vandet. På bredden helbredte Jesus syge og uddrev onde ånder, underviste åbent og i dens synagoger, og der valgte han sine apostle.

4. Jerusalem, Fredens by

Denne serie billeder ser i østlig retning, hen imod Jerusalem. Murene omkring den moderne by angiver omtrent bygrænsen på Jesu tid. Til højre, i skyggen af Moriabjergets top (Hvor Tempelbjerget ligger), findes Davids by. Øst for byen angiver to tårne toppen af Oliebjerget, og bag bjerget ligger den lille by Betanien, som ikke kan ses.

Jerusalems højeste punkt er Tempelbjerget, som er den muromkransede firkant midt i billedet. Klippemoskeen er den mest fremtrædende bygning på Tempelbjerget i dag. Getsemane have lå langs Oliebjergets vestlige bakker, direkte øst for Klippemoskeen. Kajfas' palads lå i midten, nederst til højre, nær et højt hvidt tårn.

5. Taborbjerget

Taborbjerget er et af det lavere Galilæas enestående bjerge, og det løfter sit runde hovede op over sletten i Jezreel dalen. Dette bjerg er et af de mulige steder for Kristi forklarelse.

I 1979 var præsident Kimball på bjerget, og nogle få timer senere sagde han: „Jeg følte mig meget sikker på, at dette var det sted Jesus førte sine tre disciple Peter, Jakob og Johannes hen, og der gav dem visse velsignelser. Jeg følte en varm ånd da vi samledes der og følte det der skinnede igennem til os, fra denne oplevelse." (Afskrift fra en båndoptagelse af præsident Kimballs tale ved et nadvermøde der blev afholdt på hyrdernes mark).

6. Getsemane have

Getsemane have var i virkeligheden en olivenplantage hvor Frelseren og hans apostle kom, når de ville væk fra folkemasserne og byens larm. Dette gamle oliventræ, eller den rod det udsprang fra, er af en anslået alder af 2000 år og kan endog være ældre. Det var måske et stumt vidne til den hellige aften, hvor Jesus stønnede af smerte under vægten af verdens synder. Efter at have indstiftet nadverordinansen, underviste Jesus sine elskede apostle, og bad for dem. „Han fjernede sig fra dem så langt som et stenkast og faldt på knæ, bad og sagde:

‚Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din!' . . .

Han var da kommet i dødsangst og bad mere indtrængende; og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden" (Lukas 22:41–42, 44).

7. Golgata

„Pilatus . . . lod (Jesus) piske og overgav ham til at korsfæstes . . . De fører ham til det sted der hedder Golgata (det betyder: ‚Hovedskalsted') . . . Det var den tredje time, da de korsfæstede ham" (Markus 15:15, 22, 25). Golgata, i midten af billedet, fik sit navn fordi klippen ligner en hovedskal, hvilket gør det til et dødssted.

8. Der lagde de Jesus

„Joseph fra Arimatæa . . . kom så og tog Jesu legeme ned. Men Nikodemus . . . kom også, og bragte en blanding af myrra og aloe . . . De tog så Jesu legeme og svøbte det i linklæder sammen med de vellugtende salver, som det er jødernes skik ved jordefærd. Og ved det sted, hvor han var blevet korsfæstet, lå der en have, og i haven en ny grav, hvori der endnu aldrig var lagt nogen.

Der lagde de Jesus" (Johannes 19:38–42).

Gravhulen på billedet anses meget stærkt for at være den grav, hvor Jesu legeme blev lagt. □

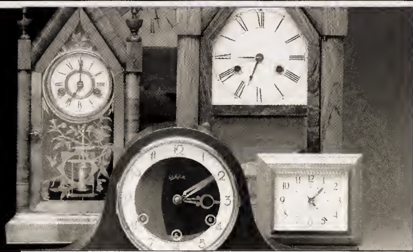

Han er ikke her, men han er opstanden

(Lukas 24:6).

BESØGSLÆRERINDERNES BUDSKAB

Formål:
At forstå at en del af vor jordiske forvaltning er at lære hvordan man anvender tiden fornuftigt.

ALT HAR SIN STUND

Som sidste dages hellige kvinder kæmper vi med mange roller og forventninger. Vi har måske vore pligter som hustru og mor; kaldelser i kirken; et hjem og sommetider en have at tage os af; opgaver i hjemmet såsom at lave mad, sylte hvis vi har mulighed for det, og at sy; personligt studium af skriften, regelmæssigt at føre optegnelser, måske daglig træning, måske et arbejde udenfor hjemmet, eller hjemmebeskæftigelse; måske at pleje en ældre slægtning, osv.

Vi bør, som der står skrevet, „virke med iver for en god sag" (L&P 58:27), men Herren sagde ikke, at vi bør virke med iver for samtlige gode sager på samme tid. En kvinde kan have mange mål, såsom at opdrage børn retfærdigt, gøre frivillig tjeneste på et hospital, få en uddannelse, gøre genealogisk arbejde eller tage på mission. Men at forsøge på at gøre det hele på én gang medfører kun skuffelser og frustrationer.

„Der er folk der har sagt: ‚Du har gjort så meget godt,'" siger Barbara Winder, præsidentinde for kirkens hjælpeforening. „Jeg svarer dem: ‚Ja, men jeg har også levet i mange år!' *Alt har virkelig sin stund.* Jeg kunne umuligt gøre det jeg gør i dag som præsidentinde for hjælpeforeningen, hvis mine børn var små og stadig hjemmeboende, og krævede min opmærksomhed.

Det er noget vi alle skal lære. Det er kun os selv der kan afgøre hvor meget vi kan klare. Vi tror ofte at andre gør alting på en gang. Almindeligvis gør dog én søster en ting, og en anden noget andet. Så forsøger vi at gøre det hele! Når det så slår fejl, indser vi, at vi ikke *kan* gøre det hele. Når vi finder ud af hvad vi kan gøre vokser vi, og så kan vi sommetider påtage os lidt mere – måske som følge af det vi har lært i processen."

En kunstner ved sit lærred har en forestilling om hvordan det færdige billede skal se ud. Hun laver mange mellemstadier i processen. Det er klogt af enhver kvinde på livets forskellige stadier at forestille sig hvem hun ønsker at blive. Hun skal spørge sig selv: „Hvad *kan* jeg gøre på dette tidspunkt i mit liv?" I stedet for at længes efter de mål der har bedre af at vente til senere.

Det er nytteløst for en kvinde med 4 små børn at tage sig af, at længes efter at tage på en fuldtidsmission.

Det er uklogt for en missionær hele tiden at drømme om at være en mor. „Alt har sin stund, og hver en ting under himlen sin tid" (Præd. 3:1).

Forpligtelser og ønsker trækker ofte i hver sin retning. Ved at lytte til Herrens Ånd kan vi få en forsikring om at vi har truffet det rette valg. Der findes ikke nogen trivielle, uvæsentlige opgaver i Herrens rige. „Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort." (L&P 64:33). ☐

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDER

1. Har du nogle mål som du føler det er blevet for sent at nå? Er det virkelig for sent, eller blot vanskeligere?

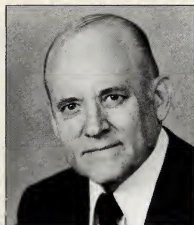
2. Drøft hvordan hjælpeforeningslektierne og samværet med søstrene giver os styrke til at arbejde med vore mål for derved at opnå personlig vækst, gøre Gud ære og komme tilbage til hans nærhed.

(Se *Familieaften, idé og håndbog* s. 218–219 for yderligere materialer).

PRÆSIDENT HOWARD W. HUNTER

Fungerende præsident for De tolv apostles Kvorum

Don L. Searle

John Hunter vidste, at hans far, præsident Howard W. Hunter, stavspræsident i Pasadena Californien stav, ikke var nogen sportsfan, men hans far syntes at være usædvanligt distræt den efterårsaften i 1959 mens han stille kikkede på spillerne, uden næsten at ænse dem, under hele fodboldkampen mellem Brigham Young University og University of Utah. Howard Hunter kunne ikke fortælle sin søn, at han tænkte over det interview han havde haft med præsident David O. McKay nogle få timer forinden.

Præsident Hunter var i Salt Lake City til generalkonferencen og var ikke blevet overrasket over beskeden om, at han skulle komme op på præsident McKays kontor imellem møderne den dag. Han havde arbejdet på et projekt for Det øverste Præsidentskab, og regnede med at præsidenten ønskede en rapport.

Præsident McKays hilsen overraskede ham dog: „Åh, det er godt du er her, for i morgen bliver du opretholdt som medlem af De tolvs Råd".

„Kaldet chokerede mig," husker præsident Hunter, selv om han havde gjort mange erfaringer i forskellige lederstillinger i kirken. Han havde været stavspræsident i næsten 10 år og havde tidligere tjent som biskop i næsten 7 år. Han var også formand for stavspræsidenternes regionsråd i det sydlige Californien.

Howard Hunter lyttede mens præsident McKay fortalte ham, hvor meget han ville komme til at holde af sin nye stilling, og hvor meget det ville ændre hans liv. Så bad præsident McKay ham om ikke at fortælle andre end hans hustru om kaldet, før hans navn blev præsenteret til opretholdelse den følgende dag.

Clara May Hunter (kaldet Claire) var 72 km. borte, i Provo, på besøg hos John og hans hustru Louine, som netop havde født deres første barnebarn. Ældste Hunter ringede for at fortælle sin hustru nyheden, men da han havde fået det sagt, var der stille et stykke tid, da de begge var overvældet af stærke følelser.

„Jeg tog hen til eftermiddagsmødet og satte mig, og ansvarsfølelsen begyndte at tynge mig. Jeg blev så nervøs, at jeg ikke kunne sidde der, så jeg rejste mig og begyndte at vandre omkring. Jeg ved ikke hvor jeg gik hen," fortæller præsident Hunter, men han brugte tiden til at tænke over hvordan den nye kaldelse ville ændre hans liv.

Det ville betyde, at han måtte opgive sit arbejde som advokat og det liv han og Claire havde skabt sig i det sydlige Californien i løbet af de næsten 30 år de havde været gift. Men ud over de ofre de måtte yde, tænkte præsident og søster Hunter også på de pagter de havde indgået i templet, om at tjene Herren ligegyldigt hvad det måtte koste. „Vi havde til sinds at leve op til de pagter vi havde indgået" siger han.

Det var når alt kom til alt det de altid havde gjort. Og præsident Hunter var vant til at påtage sig et ansvar, og leve op til det. Sådan var han vokset op.

Howard William Hunter blev født i Boise, Idaho, den 14. november 1907, som den ældste af John William og Nellie Marie Rasmussen Hunters to børn.

Hans far var en god mand, men ikke medlem af kirken da Howard var dreng. Det var ikke før Howard blev gammel nok til at blive diakon og deltog i wardets spejdertrop at han og hans søster fik lov til at blive døbt. Deres far sluttede sig til kirken i 1927 og blev beseglet til sin familie.

Howard var kendt som en høflig ung mand, der var populær blandt sine jævnaldrende, og han var meget tjenstvillig. Han tiltrak sig ikke opmærksomhed, han gjorde blot det han følte var vigtigt på hans egen „stille, søde måde" fortæller hans søster Dorothy Hunter Rasmussen. „Han var god mod mig, og jeg kan ærligt sige, at jeg aldrig har oplevet min bror gøre noget forkert i dette liv," tilføjer hun.

Howard lærte at spille klaver og violin som dreng og han lærte sig selv at spille mange andre instrumenter – bl.a. den Marimba han vandt i en konkurrence i high school. Inden han forlod sin high school spillede han i sit eget orkester.

Efter high school opholdet, var han i 1926 en kort overgang på University of Washington i Seattle, Washington. Han havde kort forinden lavet et nyt orkester, „Hunter's Croonaders," og det indgik kontrakt om at spille på et krydstogtsskib, S/s Jackson, så orkesteret tilbragte 5 måneder på et krydstogt til Asien.

Efter krydstogtet rejste Howard til Sydcalifornien for at besøge orkesterets pianists familie. Han blev betaget af området og besluttede sig for at blive. Han fik arbejde i en bank, og supplerede sin indtægt ved at spille i radioen.

Ved en fest i kirken mødte han Clara May Jeffs, en tidligere fotomodel der havde arbejdet sig op til at blive personalechef i en velrenommeret tøjforretning i Los Angeles. De tilbragte størstedelen af deres tid sammen ved kirkearrangementer.

Howard havde aldrig haft til hensigt at ernære sig som professionel musiker, og da han stod for at skulle giftes, besluttede han sig for at en musikers usikre levebrød, og de uhensigtsmæssige arbejdstider ville gøre det umuligt for ham at leve det familieliv han ønskede. På den lørdag i 1931 hvor de skulle giftes spillede han for sidste gang som professionel musiker, pakkede sine instrumenter ned, og forberedte sig på at tage til Salt Lake City, for at blive viet i templet.

Venstre: Howard W. Hunter som 13-årig spejder.

Højre: Præsident Hunter har været medlem af De tolvs Kvorum siden 1959.

Billedet bringes med tilladelse fra Busath Photography

Den generalautoritet der viede broder og søster Hunter gav dem nogle råd, som de tog meget alvorligt: Sæt jer ikke i gæld; køb aldrig noget før I har penge til at betale for det. Det råd fulgte de gennem hele deres ægteskab, og lærte det til deres børn.

Det råd viste sig at være meget værdifuldt da den bank hvor Howard var ansat krakkede under den store økonomiske depression i 1930'erne. Uden arbejde, men også uden gæld, fandt broder Hunter hurtigt et nyt arbejde.

Det var en stor beslutning, da Howard begyndte på jurastudiet i begyndelsen af 1934. „Jeg arbejdede i 8 timer om dagen og gik til de fleste forelæsninger om aftenen. Jeg studerede om natten og i week-enden," fortæller præsident Hunter. I begyndelsen studerede han til klokken 2 om natten. Så fandt han ud af, at det var mindre trættende at gå tidligere i seng, og stå tidligere op for at studere.

Det var, siger han, en periode med hård træning, der hjalp ham til at lære den disciplin der skal til, for at gøre karriere, arbejde i kirken og have en familie. Han dimiterede med æresbevisninger, og begyndte at praktisere jura i 1939.

Familien Hunters 3 sønner blev født mens han studerede: Howard William junior (som døde som spæd), John og Richard. Kort tid efter den unge sagfører begyndte sin virksomhed blev han kaldet som biskop i det nyligt organiserede El Sereno Ward i Pasadena (Californien) stav. Disse to påvirkninger – familien og kirken – formede hans tid indenfor jura-

Venstre: Ældste Hunter som en ung dreng i Boise, Idaho.

Midten: Musik har altid spillet en stor rolle i ældste Hunters liv. Han lærte at spille på adskillige instrumenter, og i 5 år var han professionel musiker, og havde sit eget orkester.

Højre: Tale ved et nadvermøde på Hyrdernes Mark, nær Jerusalem i oktober 1978.

Herover: Ældste Hunter taler til de unge i Santa Rosa, Californien, i 1961.

Højre: Ældste og søster Hunter.

ker, overlevede deres heller ikke turen. Richard ler stadig når han fortæller om hvordan han og hans far sejlede baglæns ud i et vandfald.

Præsident Hunter kunne lide at campere. Både John og Richard husker den nat, hvor de tre blev vækket af larmen og lyset fra et tog, der kom direkte hen imod dem! Et kort stykke vej fra dem skiftede det retning og kørte forbi dem i en afstand af 6 meter. I mørket havde de rullet deres soveposer ud lige i et jernbanesving.

Præsident Hunter underviste på mange måder sine sønner uden at bruge ord. „Det jeg har lært om ærlighed og retskaffenhed er for en stor del noget jeg har lært af det andre har fortalt mig om min far," fortæller Richard. Han fortæller om en lørdag hvor han kørte med sin far til et forretningsmøde i en nærliggende by. Efter et stykke tid kom en af forretningsmændene ud

karrieren. Det var travle år. Han blev kaldet som præsident for Pasadena stav i 1950 og tjente i tempelkomiteen mens Los Angeles templet blev bygget. Hans forretningsforbindelser fandt ham så pålidelig, at han blev medlem af et antal forskellige bestyrelser.

Han fandt dog altid tid til sine sønner. En af de mange aktiviteter han deltog i sammen med dem, var deres spejdertrops tur ned ad den rivende Oregon flod, i hjemmelavede kajakker. Præsident Hunter og hans yngste søn udgjorde et par. Som de fleste andre kajak-

for at trække lidt frisk luft, og han og Richard talte om, hvad der foregik på mødet.

Richard sagde, at det sikkert ville tage lang tid før det diskuterede projekt blev til virkelighed, da det ville kræve en hel del juridisk papirarbejde. Nej, forsikrede manden ham. De involverede parter kunne roligt gå i gang før papirarbejdet var færdigt, for de vidste, at hvad Howard Hunter havde lovet at gøre, det gjorde han også.

Ældste Hunter har gjort sig store anstrengelser for at besøge sine børn og deres familier i Californien når det har været muligt. Mens John studerede jura i Los Angeles sørgede ældste Hunter altid for at besøge ham, når han var på gennemrejse i forbindelse med en kirkeopgave. John tog så sine ældste børn med ud for at hente deres bedstefar i lufthavnen. Det skete tit nok til, at Johns ældste børn begyndte at kalde ældste Hunter for „den bedstefar der bor ude i lufthavnen".

Mens børnebørnene voksede op, og mens nogle af dem boede i Utah under deres universitetsstudier, tog ældste Hunter sig tid til at være sammen med dem ved generalkonferencerne eller på andre belejlige tidspunkter.

„Når jeg tænker på bedstefar Hunter, tænker jeg først og fremmest på hans eksempel som en kærlig ægtemand," siger Robert, hans ældste sønnesøn, der er bankdirektør i en forstad til Salt Lake City. Familiens medlemmer så beundrende til i de mere end 8 år hvor ældste Hunter plejede sin elskede Claire under den sygdom der til sidst berøvede hende livet i 1983.

„Man kunne virkelig mærke den kærlighed der herskede imellem dem," siger Robert. Ældste Hunter insisterede på selv at tage sig af hende så meget som muligt i de år hvor en serie slagtilfælde gjorde hende mere og mere afhængig. I mellemtiden passede han også sine pligter i kirken. Han havde selv et mindre hjerteanfald, men det syntes dog ikke at bremse ham, siger hans søster. Hun og andre hjalp med at pleje Claire så meget som han tillod.

Da han til sidst blev nødt til at lade hende indlægge på et plejehjem, tog han ofte hen for at se til hende, også når han var ude på opgaver for kirken. Det første han skulle når han var færdig på kontoret, eller kom hjem fra en udenbys opgave, var at besøge hende. Da hun ikke længere var i stand til at tale, kom han og talte til hende under sine besøg.

„Han skulle altid skynde sig hen til hende, for at sidde ved hendes side, og tage sig af hende," siger Robert.

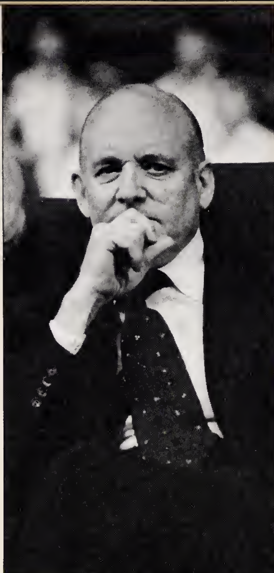
„Han gjorde så meget – *så* meget for hende," siger søster Rasmussen.

En hustru til et medlem af De tolvs Råd, fortæller præsident Hunter, udøver en „stille, opløftende indflydelse," der hjælper hendes mand med at bære de byrder der lægges på hans skuldre. Ofte må hun tale, bære vidnesbyrd og deltage på mange andre måder. Hun „er en stor del af" den succes en mand har i sin kaldelse. „Jeg har ikke haft min hustru ved min side i 2 år nu," tilføjer han. „Jeg indså vel egentlig ikke hvilken stor støtte hun gav, og indflydelse hun øvede på mig før hun døde. Jeg indser det nu mere end nogensinde tidligere."

Der er en anden kærlighed der har været ham en støtte under hans hustrus sygdom, og efter hendes død – ikke en kærlighed der nogensinde kunne erstatte hende, det er sikkert, men en der opløfter, støtter og opmuntrer. Det er den kærlighed medlemmerne af hans kvorum viser ham.

„Det er en kærlighed blandt medlemmerne af De Tolv, der overgår enhver forstand," siger han. „De besidder den kærlighed, som jeg tror Kristus talte om." Samværet med dem, forklarer han, har lært ham ydmyghed, tålmodighed, større tro og kærlighed til éns næste. De egenskaber opelsker et større ønske om at tjene andre.

I mere end et kvart århundrede i De tolv apostles Kvorum har Howard W. Hunter hjulpet med til at skubbe kirken fremad på dens sti. Som viceformand for rådet for templer og genealogi har han i mange år haft med kirkens genealogiske programmer at gøre (og samler selv med stor interesse genealogiske oplysninger om sin familie, fortæller hans søn John).

Foroven: Ældste Hunter grunder ved et møde under en generalkonfrence.

Forneden: Fotograferet under et besøg til de gamle tempelruiner i Mexico. Ældste Hunter står længst mod højre. Ved siden af ham ses ældste William R. Bradford fra De halvfjerds' første Kvorum.

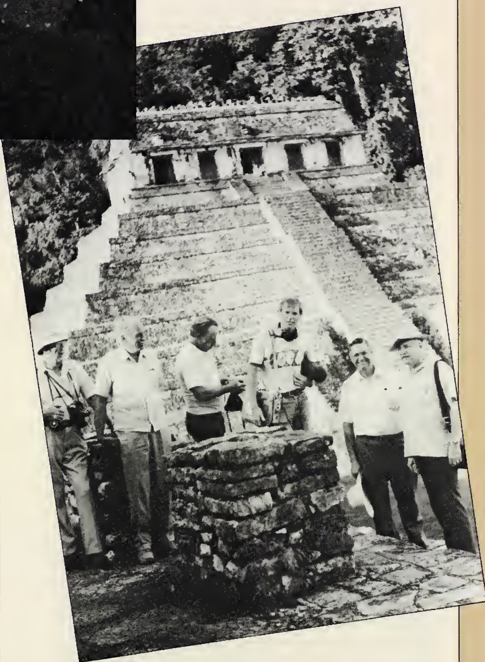
Under ældste Hunters vejledning blev der for adskillige år siden etableret et sæt mål og retningslinjer, som stadig gælder for kirkens genealogiske afdeling. Præsident Hunter har øvet indflydelse på kirkens uddannelsessystem som medlem af bestyrelsen for undervisning i kirken, samt i Brigham Young Universitets bestyrelse. Han har gjort sig gældende i kirkens programmer for unge, og især indenfor spejderprogrammet. Han har tjent som leder af Vesteuropa, og har anvendt sine forretningserfaringer som leder af adskillige store industri- eller ejendomskooperativer og andre kirkeejede organisationer.

Det er dog dybden af hans omsorg for den enkelte, og hans vidnesbyrds stille styrke der har gjort ham så elsket blandt så mange sidste dages hellige. Han har altid næret stor omsorg for andre. „Han har en usædvanlig evne til at huske folk og deres omstændigheder," siger hans søn Richard. Familie og venner fortæller også om hans forbavsende evne til at huske mennesker som han mødte for år tilbage, og hvad de talte om. Han har haft det privilegium dagligt at arbejde med nogle af de mest åndelige mænd på jorden.

„Man kan ikke omgås mænd der har vidnesbyrd som deres, uden at opbygge sit eget," siger han.

I årenes løb er ældste Hunter blevet en af dem, der opbygger andres vidnesbyrd. Han har, i 1/3 af sit liv, konstant og vedvarende bekræftet det vidnesbyrd han bar ved slutningen af generalkonferencen den 11. oktober 1959, dagen efter han var blevet opretholdt som medlem af De Tolv.

„Jeg har en fast, uafvigelig overbevisning om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at evangeliet blev gengivet i denne sidste uddeling gennem profeten Joseph Smith. Jeg har en fast overbevisning om sandheden i dette," sagde han. „Jeg accepterer, uden betænkeligheder, mit kald . . . og jeg er villig til at vie mit liv og alt hvad jeg har til denne tjeneste." Han har holdt det løfte med retskaffenhed og kærlighed. □

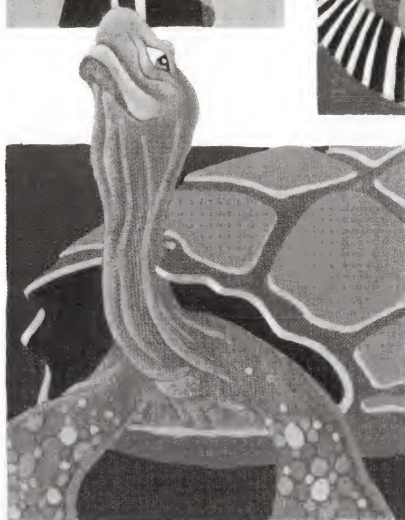

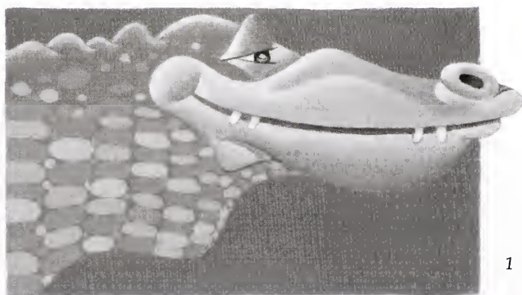

BØRNESTJERNEN
April 1987

ISBN 0107-2145

TÅRER OG P

Sandy Halverson

Sissy sad igen og græd. Hun ville ikke græde, men de varme, våde tårer løb hele tiden ned ad hendes kinder. Siden far døde sidste vinter havde hun grædt næsten hver gang hun var alene.

I dag var hun løbet hjem fra den lille pionerkirke, og kravlet op på høloftet. Det var søndagen inden påske, og lektien i primary havde handlet om opstandelsen. Søster Nelson havde mindet eleverne om, at når mennesker som vi elsker dør, kan det være os en trøst at vide, at de skal leve igen og at vi kan være sammen med dem engang i fremtiden. Sissy vidste, at lærerinden talte specielt til hende, og at hun prøvede på at være sød, men hun forstod det ikke! *Hvad nytter det at tænke på opstandelsen, når jeg har brug for far nu?* tænkte hun.

Sissy havde stået sin far meget nær. Far havde altid sagt at hun var noget særligt. Han kaldte hende for sin „egen lille engel lige fra himlen". Tårerne trillede ned ad kinderne, og hun tænkte: „Åh far, hvorfor døde du? Hvordan skal jeg nogensinde blive glad igen?"

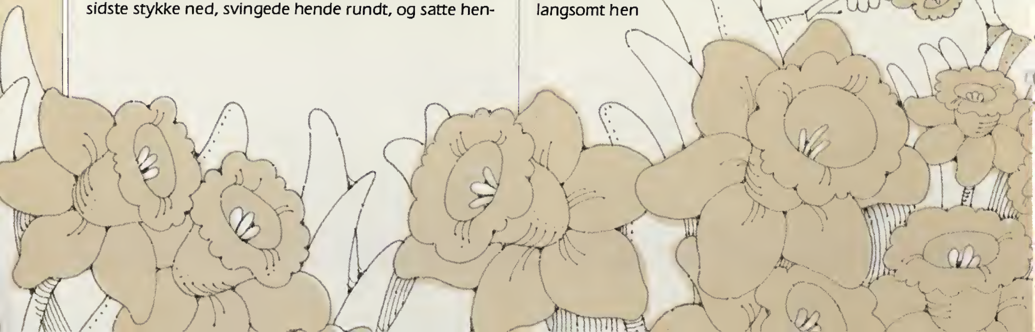
Hendes tanker blev afbrudt af hendes bror Joe's ru stemme der råbte på hende fra stalddøren. „Sissy! Sissy, er du der?"

„Jeg kommer nu, Joe," sagde Sissy langsomt, mens hun tørrede tårerne bort, og begyndte at klatre ned.

Joe stod ved foden af stigen. Han løftede hende det sidste stykke ned, svingede hende rundt, og satte hende ned på jorden. „Hvad er der i vejen?" spurgte han mens han bøjede sig ned til hende, og så hende ind i hendes røde øjne. „Har det nu regnet på høloftet igen?" Sissy smilede lidt og holdt ham i hånden mens de gik ud af laden. Hun elskede Joe. Han var sød og rar, ligesom far, og Sissy vidste at han forstod hendes sorg og ensomhed. Hun tænkte på, om han også stadig savnede far. Det havde hun ikke tænkt på før. Joe lod altid til at være så stærk og sikker på alting. „Joe," sagde Sissy og standsede pludseligt. „Hvad gør du når du føler dig ked af det og ensom uden far?" Joe gik langsomt hen

ÅSKELILJER

til et træ og satte sig ned. Sissy gik hen og satte sig ved siden af ham. Han var stille et lille stykke tid, og syntes at studere de påskeliljer som far og Sissy havde plantet sidste forår. Så så han Sissy ind i øjnene og sagde: „Det er helt naturligt at vi savner far, og det vil vi gøre resten af livet, Sissy. Men når jeg er ked af det prøver jeg at beskæftige mig med noget, som jeg ved ville gøre far glad. Ser du, jeg ved, at jeg en dag skal se far igen, og jeg ønsker at blive sådan en mand, som far gerne ville have at jeg blev. Det synes på en eller anden måde at fjerne de triste tanker og erstatte dem med nogle glade tanker om hvor stolt jeg vil gøre far, når vi ses igen."

Sissy tænkte over det Joe havde sagt, mens han rejste sig og gik over imod brændestabelen. Hun vidste at far ville blive ked af det, hvis det eneste hun gjorde når hun tænkte på ham var at græde. Måske skulle hun prøve Joes plan. Den ville sikkert også virke for hende. Hun rynkede panden og forsøgte at komme i tanke om noget der ville gøre far glad og stolt af hende.

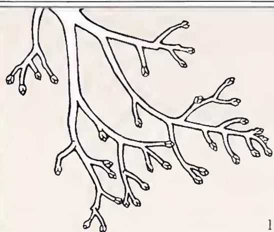
Snart var Sissy på benene, og hun løb for at nå hen sin bror.

„Joe," sagde hun, mens hun samlede noget optændingsbrænde sammen, „kan vi ikke gå over til søster Harding med nogle påskeliljer i eftermiddag? Jeg lagde mærke til at hun ikke var i kirke i dag, så måske ville hun gerne have et lille besøg. Vi kunne jo også tage nogle småkager med!"

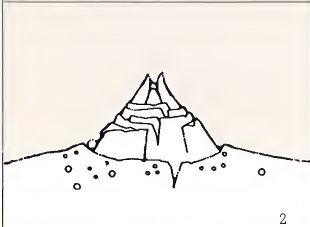
Joe smilede og gav hende et lille knus, og nikkede. „Det er den bedste idé jeg har hørt længe," sagde han.

Senere, mens Sissy plukkede blomsterne, lagde hun mærke til, at hun tænkte på far og smilede for første gang i lang tid. Hun kunne næsten se far smile også! ☐

Illustrated by Julie F. Young

1

2

3

4

5

ET VIDNESBYR

FÆLLESTID

Vejledning: Dette påskeprogram kan præsenteres af din familie. Giv familiens medlemmer roller og skriv de forskelliges navne på linjen ud for deres rolle. Billedafsnittene kan de mindste børn få. De kan sætte udklippene på de rigtige billeder når de siger deres del. (Billeder: (1) gren med knopper – blomster, (2) løg – tulipan, (3) æg – fugl, (4) puppe – sommerfugl, (5) tom grav – Jesus). Lav kopier af hele programmet til alle, hvis det er muligt. Sangene kan synges som fællessange, eller nogle kan være soloer. Hvis du ikke har noderne, så spørg på kirkebiblioteket.

Sang: „Jesus opstanden" (*Syng med Mig,* F-17).

Fortæller: Påskehistorien er en historie om kærlighed. Vor himmelske Fader elsker os så højt, at han sendte sin Søn til jorden for at forsone for vore synder. Jesus elsker vor himmelske Fader. Han er villig til at adlyde ham. Og Jesus elsker os hver især. Han gav sit liv for at vi kan få tilgivelse når vi gør noget forkert, og omvender os.

Fortæller: „Større kærlighed har ingen, end den at sætte livet til for sine venner" (Johannes 15:13).

Fortæller: Jesus døde og opstod, hvilket betyder at han levede, og lever igen. Vi forstår ikke helt hvordan Jesus kan leve igen, så vi betragter det som et mirakel. Der er mange mirakler rundt omkring os som hjælper os til at forstå Jesu opstandelse.

Fortæller: Vintertiden er lang og mørk;
Blomsterne og frøene sover.
De venter på at solens lys skal vække dem.
Forårets varme vækker dem atter til live,
som et vidnesbyrd om påskebudskabet.
Om foråret sker der noget vidunderligt -
fuglene synger, og græsset bliver grønt,
verden vågner op til løftet om liv,
og gengiver jorden dens fylde.

Sang: „Naturens påske" (*Syng med Mig,* F-16).

Billede: Små brune knopper bliver til blomster på et træ.

Billede: Tørre løg, der er lagt langt ned i jorden, blomstrer igen.

Billede: Et lille æg i en rede bliver til en fugleunge.

Billede: Ud fra en grå puppe, skjult under et blad, flyver en smuk sommerfugl.

Fortæller: Disse små mirakler hjælper os til at

D OM PÅSKEN

Pat Graham

forstå det største af alle mirakler, opstandelsen. Jesus rejste sig fra graven da stenen blev skubbet bort den påskemorgen.

Billede: „Han er ikke her; thi han er opstanden" (Mattæus 28:6).

Fortæller: Mange mennesker så Jesus efter hans opstandelse. Vi behøver dog ikke at se ham for at vide, at han lever. Når vi holder budene og husker på Jesus, føler vi os godt tilpas. Og den gode følelse er begyndelsen til et vidnesbyrd.

Fortæller: „Et vidnesbyrd om Jesus betyder at man accepterer Jesu Kristi guddommelige mission, modtager hans evangelium og gør hans gerninger" (Ezra Taft Benson, generalkonferencen april 1982).

Fortæller: Menneskenes hjerter sov.
Der var intet åndeligt lys på jorden.
Så til sidst blev himlene åbnet,
og evangeliets lys vækkede verden.
Det var et storslået vidnesbyrd om opstandelsen.
Der skete noget vidunderligt en tidlig forårsmorgen da Joseph så Faderen og Sønnen.
Verden blev vækket, og præstedømmet blev gengivet til jorden.
Evangeliet blev gengivet i sit fylde.

Fortæller: Joseph Smith fortæller os om det syn han modtog: „Jeg (så) to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn, Hør ham!*" (Joseph Smiths skrivelser 2:17).

Sang: „I fuldendt tro" (*Syng med Mig*, B-16).

Fortæller: Vi er velsignet, for evangeliet er gengivet i vor tid. Efterhånden som vi lærer mere om Jesu lærdomme, vokser vore vidnesbyrd.

Barn: Jeg ved, at Jesus lever og at han elsker mig.

Barn: Jeg ved, at Joseph Smith var en profet, og at evangeliet blev gengivet gennem ham.

Barn: Jeg ved, at jeg bliver lykkelig, når jeg holder budene.

Barn: Jeg ved, at min himmelske Fader lever og at han elsker mig.

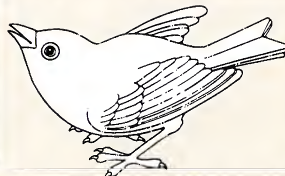
Sang: „Jeg ved min Fader lever" (*Syng med Mig*, B-39). ☐

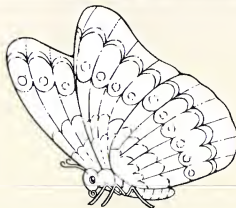
Jeg lever, og I skal leve

(Joh. 14:19).

1

2

3

4

5

Illustreret af Berth M. Whittaker.

FIGUR FRA SKRIFTEN

Papirspose-dukke

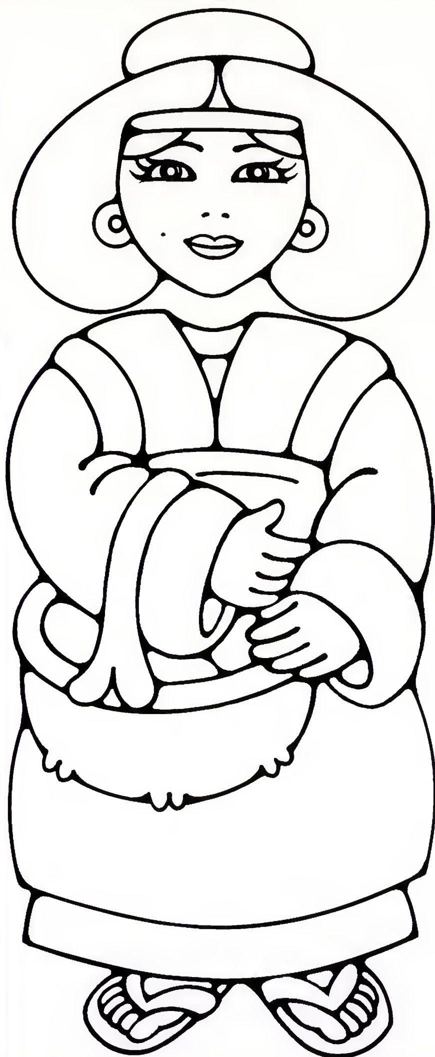

Pind-dukke

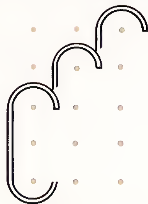
Flonelstavlefigur

I beretninger fra skriften kan denne figur gøre det ud for en hvilken som helst kvinde i skriften, som fx Rebekka, Sara og Elisabet. Figuren skal limes på et stykke tyndt karton, farves og klippes ud, hvorefter den enten kan laves til en pinddukke, papirspose-dukke eller en flonelstavlefigur, som vist. Lav mange og farv hår og tøj forskelligt. Der kommer flere figurer fra skriften i kommende numre af Stjerner.

MAGISK BILLEDE

Læs de forskellige udtalelser og svar på om de er igtige eller forkerte. Begynd så ved stjernen og tegn streger fra prik til prik efter de givne anvisninger. Hvis du vælger det rigtige svar hver gang har du til sidst tegnet et billede af noget meget vigtigt.

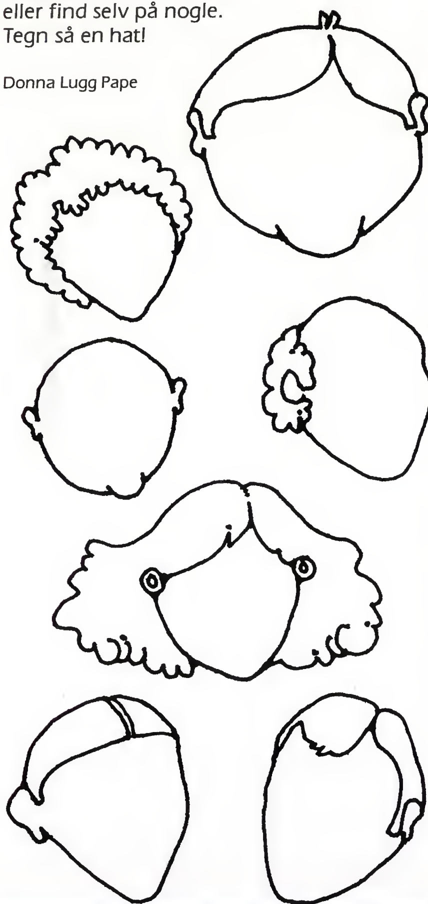
1. Da Joseph Smith havde læst Mattæus-evangeliet, besluttede han sig til at bede om hvilken kirke han skulle tilslutte sig (se Joseph Smiths Skrivelser 2:11).
   Rigtigt: Gå tre prikker mod højre
   Forkert: Gå tre prikker til venstre
2. Joseph Smith fik besked på at slutte sig til den kirke han bedst kunne lide (se Joseph Smiths Skrivelser 2:19).
   Rigtigt: Gå en prik opad
   Forkert: Gå skråt ned og to prikker til venstre
3. Joseph Smith var 14 år gammel da han fik sin første åbenbaring (se Joseph Smiths Skrivelser 2:23).
   Rigtigt: Gå to prikker nedad
   Forkert: Gå to prikker til venstre
4. Joseph Smith fik et stærkt vidnesbyrd om vor himmelske Faders og Jesu Kristi guddommelighed, hvilket han aldrig siden fornægtede (se Joseph Smiths Skrivelser 2:25).
   Rigtigt: Gå tre prikker mod højre
   Forkert: Gå to prikker nedad
5. Joseph Smith havde glemt at bede den aften Moroni kom til ham første gang (se Joseph Smiths Skrivelser 2:29–30).
   Rigtigt: Gå en prik ned mod højre
   Forkert: Gå skråt op og to prikker til højre
6. Joseph Smiths værelse var meget mørkt mens Moroni var der (se Joseph Smiths Skrivelser 2:32).
   Rigtigt: Gå to prikker ned
   Forkert: Gå to prikker op
7. Moroni sagde til Joseph at han, Moroni, var blevet sendt af Noa, for at undervise Joseph (se Joseph Smiths Skrivelser 2:33).
   Rigtigt: Gå en prik ned
   Forkert: Gå skråt ned og to prikker til venstre
8. Moroni fortalte Joseph Smith om nogle guldplader som indeholdt evangeliet (se Joseph Smiths Historie 2:34).
   Rigtigt: Gå to prikker ned
   Forkert: Gå to prikker op
9. Moroni citerede profetier fra Det gamle Testamente (se Joseph Smiths Skrivelser 2:36–40).
   Rigtigt: Gå to prikker op
   Forkert: Gå skråt ned og to prikker til venstre
10. Mormons Bog blev oversat fra guldpladerne (se Joseph Smiths Skrivelser 2:66–67).
    Rigtigt: Gå tre prikker til venstre
    Forkert: Gå en prik til højre

Magisk billede: (1) forkert, (2) forkert, (3) rigtigt, (4) rigtigt, (5) forkert, (6) forkert, (7) forkert, (8) rigtigt, (9) rigtigt, (10) rigtigt.

LAV ET ANSIGT

Tegn øjne, næser og munde i ansigterne, som de viste, eller find selv på nogle. Tegn så en hat!

Donna Lugg Pape

Illustreret af Donna L. Pape.

TRO TIL AT ADLYDE

Sandra Stallings

Mens jeg var på mission i Bolivia stod jeg for første gang i mit liv overfor ekstrem fattigdom. Da jeg underviste dette folk, så jeg de vanskelige forhold de levede under og jeg begyndte at tænke på hvordan Gud kunne kræve tiende og den nødvendige arbejdstid om søndagen af sine børn.

Mange af dem arbejdede i 12 timer om dagen syv dage om ugen, og kunne alligevel ikke betale deres regninger. Jeg følte mig ofte forvirret når jeg underviste i De ti Bud og tiendeloven. Hvordan kunne det forventes af dem at de skulle brødføde deres familie med 90 procent af deres indkomst ved 6 dages arbejde i stedet for 7?

I 4½ måned stod mit spørgsmål ubesvaret hen. Så blev jeg flyttet til den tropiske by Santa Cruz, og dermed fik jeg en ny kammerat. Søster Hurtado havde mørk hud, kort sort hår, strålende øjne og var ikke meget mere end 1½ meter høj. Hun havde været missionær i mindre end en uge, og jeg følte, at jeg måtte lære hende meget om at missionere.

Den første uge vi var sammen underviste vi en familie i De ti Bud. Både manden og hustruen og en af deres sønner arbejdede i familiens butik om søndagen. Jeg havde allerede inviteret dem til at komme til et møde om søndagen, og de sendte den søn, der ikke arbejdede i butikken. De mente kun at de havde råd til at sende ét familiemedlem til kirke.

Da vi bad dem om at forpligte sig til at overholde De ti Bud begyndte de at komme med de sædvanlige undskyldninger. Jeg vidste hvor svært de havde ved at betale de grundlæggende nødvendigheder. Hvordan kunne jeg forklare dem at visse velsignelser ikke kan ses, eller indregnes i månedens budget? Jeg følte mig forvirret. Så begyndte min nye kammerat ydmygt at fortælle om sin families beslutning om at adlyde De ti Bud.

Søster Hurtados mor var enke, og hun sørgede for sine 4 børn med det hun tjente i deres butik, som de havde i hjemmet. Søndag var den dag familien tjente mest. De boede overfor en biograf, og biografgængerne kom over for at købe forfriskninger. De solgte også spiseolie i store dunke, og deres kunder kom altid om søndagen.

Missionærerne underviste og døbte hele familien. Søndag morgen efter deres dåb spurgte søster Hurtado sin mor om hvem der skulle blive hjemme og passe forretningen. Hun blev chokeret over moderens svar: „Vi lukker butikken hele dagen. Vi er medlemmer af Herrens kirke nu, og vi holder hans befalinger".

Søster Hurtado mindede sin mor om, at de ville miste deres bedste indtægtsdag, men hendes mor var fast besluttet på at ære den pagt hun havde indgået med Herren.

De lukkede butikken den søndag, og hver eneste søndag derefter. Til søster Hurtados overraskelse mistede de ikke de kunder, der ellers kun havde købt olie om søndagen. Deres kunder lærte at komme på andre dage. Deres salg gik i virkeligheden op, skønt familien kun arbejdede i 6 af ugens 7 dage.

I ugernes løb gentog min kammerat ofte historien. Efterhånden begyndte jeg at forstå hvorfor Gud kræver så meget af sine børn. Når vi udviser den nødvendige tro og adlyder budene, stiller vi os i en situation hvor vi kan modtage Guds velsignelser. Hans velsignelser er ikke altid håndgribelige, men han hjælper os med at overvinde vore problemer.

Jeg begyndte at søge folk, der havde udviklet tro og gjort det til en kraft i deres liv, og jeg opdagede mange eksempler. I Cochabamba hørte jeg en kvinde bære vidnesbyrd om tiende. Den foregående måned havde hun, efter tiende og faste udgifter, kun omtrent 7 kroner tilbage til mad til resten af måneden. Hun vidste ikke hvordan hun skulle overleve, men hun havde tro på, at Herren ville sørge for hende.

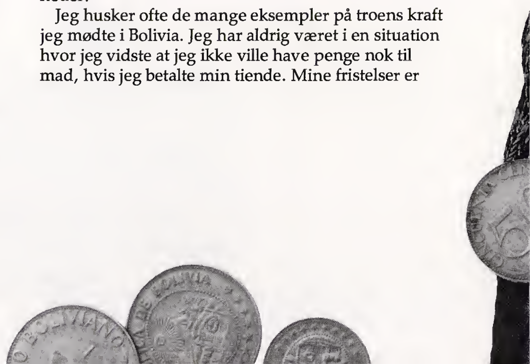
På vej til markedspladsen, for at se hvad hun kunne købe, mødte hun uventet sin niece, som bad hende om at tage med hen for at købe noget stof. Kvinden gik med, men nævnede ikke sin økonomiske situation.

Mens hun ventede på at hendes niece skulle gøre sig færdig, råbte en mand der gik forbi: „Frue, deres penge!" Lidt forvirret vendte hun sig om, og så at manden pegede på hendes taske. Da opdagede hun, at der lå 1000 pesos på hendes pung! Hun havde hverken set eller hørt nogen gå tæt forbi hende. Det var som om pengene var kommet ud af luften.

Den dag inviterede hendes niece hende til middag, og hun accepterede med glæde. En af hendes søstre tilbød hende en ekstra pose med grøntsager og kartofler, og en anden søster delte også gavmildt med hende. Hun havde nok til hele måneden.

Disse eksempler lærte mig, at jeg ikke skulle bekymre mig om det offer der krævedes af folket for at betale deres tiende, eller holde sabbatsdagen hellig. Jeg skulle blot hjælpe de mennesker jeg underviste med at udvikle tro og sætte den på prøve. Hvis de kunne udvikle tro på Herrens løfter ville han hjælpe dem med at overvinde alle tænkelige problemer og omstændigheder.

Jeg husker ofte de mange eksempler på troens kraft jeg mødte i Bolivia. Jeg har aldrig været i en situation hvor jeg vidste at jeg ikke ville have penge nok til mad, hvis jeg betalte min tiende. Mine fristelser er

langt mere udspekulerede. Men jeg henter styrke når jeg tænker på, at lydighed mod Herrens befalinger og tro på hans løfter kommer først, og så kommer velsignelserne, i samme størrelsesorden som troen og offeret. □

Sandra Stallings, free-lance forfatterinde, er førsterådgiver i hjælpeforeningen i sit hjemward i Salt lake City.

LAD OS TALE OM DET

Når I har læst „Tro til at adlyde" kan I tænke over eller drøfte nogle af følgende citater og ideer:

1. Hvilke befalinger eller evangeliske principper synes sværest for jer at adlyde?
2. Hvordan kan større tro gøre jer i stand til at yde de ofre der skal til for at adlyde disse befalinger?
3. Hvordan har I oplevet Herrens velsignelser for lydighed, før i tiden?
4. Er Herrens velsignelser altid håndgribelige? Hvilke andre former for velsignelser får vi?
5. En villighed til at adlyde belønnes ofte med evnen til at adlyde. Hvordan kan I sætte dette princip på prøve i jeres liv?

Gravering af Gustave Dore.

JEG FORUNDRES

Jeffrey B. Holland
Præsident for Brigham Young University

Når vi tænker på Kristi liv forundres vi på alle måder. Vi forundres over hans førjordiske rolle som Jehova, sin faders udsending, jordens skaber, hele den menneskelige families beskytter. Vi forundres over hans komme til jorden og de omstændigheder hvorunder dette fandt sted. Vi forundres over undfangelsens mirakel og hans fattige fødsel.

Vi forundres over at han kun 12 år gammel allerede var i sin faders gerning. Vi forundres over den formelle begyndelse af hans tjenestegerning, hans dåb og åndelige gaver.

Vi forundres over at ligegyldigt hvor han gik, gik de onde magter foran ham, og at de kendte ham fra begyndelsen. Vi forundres over at se, hvordan Jesus uddrev og fordrev disse onde magter, og hvordan han fik den lamme til at gå, den blinde til at se, den svage til at stå. Ja, vi forundres alle ved hvert et træk og hvert et øjeblik – som samtlige generationer lige fra Adam og indtil verdens ende må forundres. Når jeg tænker over Frelserens tjenestegerning, slås jeg med forundring: „Hvordan gjorde han det?"

Men jeg forundres mest over det øjeblik hvor Jesus, der dengang vaklede under sin tunge byrde, på toppen af Golgata, sagde: „Fader! tilgiv dem, thi de ved ikke hvad de gør." (Luk. 23:34).

Hvis jeg forundres over noget, så er det dette øjeblik. Når jeg tænker på, at han bar byrden af alle vore synder, og samtidig tilgav dem der naglede ham til korset, spørger jeg ikke „*hvordan* gjorde han det?" men „*hvorfor* gjorde han det?" Når jeg sammenligner mit eget liv med hans nåde kan jeg se, at jeg ikke gør alt det jeg burde for at følge Mesteren.

Det er for mig en højere form for forundring. Jeg er overrasket nok over hans evne til at helbrede de syge og oprejse de døde, men jeg har selv haft visse oplevelser med helbredelse. Vi er alle svage kar, men vi har set Herrens mirakler i vort eget liv og i vore hjem og med vor del af præstedømmet. Men nåde? Tilgivelse? Forsoning? Alt for ofte er det en anden sag.

Hvordan bar han sig ad med at tilgive dem der voldte ham smerte på det tidspunkt? Med al den smerte, efter at blodet havde dryppet fra hver en pore tænkte han stadig på andre. Dette er endnu et forunderligt bevis på at han virkelig var fuldkommen, og også ønsker at vi skal være det. I bjergprædikenen, netop inden han fortalte at vort mål er fuldkommenhed, stillede han et sidste krav. Han sagde til os alle: „Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem der forfølger jer" (Matt. 5:44).

Dette er noget af det sværeste af alt. Jeg ville hellere at man bad mig oprejse én fra de døde, give én synet tilbage, eller helbrede en lam hånd. Jeg vil hellere gøre alt muligt andet end at elske mine fjender, og tilgive dem der gør ondt imod mig eller mine børn, eller mine børnebørn, og især dem der ler og fryder sig over brutaliteten når de gør andre ondt.

Jesus Kristus var det reneste og det eneste fuldkomne menneske der har levet på jorden. Han er den eneste, lige fra Adam og til nu, som har fortjent beundring og respekt og kærlighed, og det til trods blev han forfulgt, afvist og slået ihjel. Igennem alt dette fordømte han ikke dem der forfulgte ham.

Da vore første forældre, Adam og Eva, var blevet kastet ud af Edens have, befalede Herren dem at „tilbede Herren, deres Gud, og ofre de førstefødte af deres hjord som et offer til Herren. Og Adam var lydig mod Herrens befalinger." (Moses 5:5). Englen sagde

Den første nadver af Carl Bloch. Originalen hænger i kirkesalen i Frederiksborg Slot. Bragt med tilladelse af Frederiksborg museum.

til Adam: „Dette er et sindbillede på Faderens Enbårnes offer, Han, som er fuld af nåde og sandhed." (Moses 5:7).

Dette offer var en konstant påmindelse om den ydmygelse og lidelse Sønnen skulle betale for at løskøbe os. Det var en konstant påmindelse om at han ikke ville åbne munden, at han ville blive ført som et lam til slagterbænken. (Se Mosiah 14:7). Det var en konstant påmindelse om den sagtmodighed og nåde og mildhed – ja, den tilgivelse – der skulle være ethvert kristent livs kendemærke. Af alle disse, og mange flere grunde blev disse førstefødte lydefrie lam, der var fuldkomne i enhver henseende, ofret på stenaltrene år efter år, generation efter generation, som et varsel om Guds Lam, hans førstefødte Søn, fuldkommen og lydefri.

I vor tidsalder deltager vi i nadveren, et symbolsk offer der viser vort sønderknuste hjerte og angergivne ånd (se L&P 59:8). Når vi deltager i nadveren, lover vi at „altid erindre ham og holde hans bud . . . så vi altid må have hans Ånd hos os" (L&P 20:77).

Symbolerne på Herrens offer, på Adams tid og nu, skal minde os om, at vi skal leve i fred og være lydige og barmhjertige. Disse ordinanser skal erindre os om, at vi skal efterleve Jesu Kristi evangelium i langmodighed og næstekærlighed, som han demonstrerede det på korset.

I tidens løb er der dog kun få af os der har anvendt disse ordinanser på den rette vis. Kain var den første der bragte et uacceptabelt offer. Som profeten Joseph Smith bemærkede: „Gud . . . beredte et offer, idet han gav sin Søn, der til sin tid ville blive sendt for at bane en vej eller åbne en dør, hvorigennem mennesket igen kunne komme ind i Herren nærværelse, hvorfra det var blevet forstødt på grund af ulydighed . . . I tro på dette sonoffer eller på denne forløsningsplan bragte Abel Gud et offer af sin floks førstefødte, hvilket offer blev antaget. Kains offer af jordens frugter blev forkastet, fordi han ikke gjorde det i tro; han kunne ingen tro have, eller han kunne ikke udøve en tro, som var imod himlens plan. Den Enbårnes blod måtte udgydes for at sone for menneskets fald, thi dette var forløsningsplanen, og uden blodsudgydelse var der ingen forladelse. Da nu ofring blev indstiftet som et forbillede eller sindbillede, for at mennesket bedre kunne lære at forstå det store offer, som Gud havde bragt, så kunne en tro i modsætning til denne plan ikke udøves, fordi forløsningen ikke kan tilvejebringes på anden måde; forsoningens kraft kan heller ikke gøres virksom efter nogen anden orden . . . Det er ganske afgjort, at udgydelsen af et dyrs blod ikke ville nytte noget menneske, hvis det ikke blev gjort som et sindbillede eller som forklaring på, hvad der skulle ofres gennem selve Guds gave, og at det blev udført i tro på hint store offers magt til syndernes forladelse." (Joseph Smiths Lærdomme, s. 67).

Så i vore dage er der andre, der, lidt på Kains vis, vender hjem efter at have deltaget i nadveren, for at skændes med et familiemedlem eller lyve, eller snyde, eller være vred på en nabo.

Samuel, profet i Israel, talte om hvor nytteløst det er at ofre uden at ære betydningen af offeret. Da Saul, konge over Israel, var gået imod Herrens ordre ved at tage „det bedste af småkvæget og hornkvæget for at ofre det til Herren (sin) Gud" råbte Samuel i stor rædsel: „Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed mod Herrens røst? Nej, at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydhør er mere værd end vædderfedt" (1 Sam. 15:15, 22).

Saul fremlagde et offer uden at forstå betydningen af sit offer. Sidste dages hellige, som trofast kommer til nadvermøderne, men som ikke er mere nådige eller tålmodige eller tilgivende som følge deraf, er på mange måder som Saul. De deltager mekanisk i ordinanserne, uden at forstå formålet med at de blev indstiftet. Formålet er at erindre os om at være lydige og milde i vor stræben efter tilgivelse for vore synder.

For mange år siden lærte ældste Melvin J. Ballard os, at „vor Gud er en nidkær Gud – han ønsker ikke, at vi nogensinde skal ignorere eller glemme, eller

nedvurdere hans største gave til os – hans førstefødte Søns liv" (*Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness,* Salt Lake City: Bookcraft, 1966, s. 136–137).

Hvordan sikrer vi os så, at vi aldrig ignorerer eller glemmer den største af alle hans gaver til os?

Det gør vi ved at vise vort ønske om tilgivelse for vore synder, og vor evige taknemlighed for den modigste af alle bønner: „Fader! tilgiv dem, thi de ved ikke hvad de gør". Det gør vi ved at begynde at tilgive synder.

„'Bær hverandres byrder således opfylder I Kristi lov,' befaler Paulus os. (Gal. 6:2) . . . Kristi lov, som vi skal opfylde, er at bære sit kors. Min broders byrde, som jeg skal bære, er ikke alene hans eller hendes ydre omstændigheder . . . men helt bogstaveligt vedkommendes synd. Og den eneste måde synd kan bæres på, er ved at tilgive den . . . Tilgivelse er den kristuslignende lidelse som enhver kristen har pligt til at bære." (Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship,* 2. udg. New York: MacMillan, 1959, s. 100).

Grunden til at Kristus sagde „Fader! tilgiv dem" var sikkert, at selv i sin smerte på korset, vidste han, at dette var det budskab han var gået gennem evigheden for at forkynde os. Hele frelsesplanen var gået tabt, hvis han havde glemt at det ikke var *på trods af* uretfærdighed, brutalitet og uvenlighed og ulydighed, men netop *på grund af* dette han var kommet for at byde menneskeheden tilgivelse. Enhver kan være behagelig og tålmodig og tilgivende på en god dag. En kristen skal være behagelig og tålmodig og tilgivende alle dage.

Er der nogen i dit liv der har behov for tilgivelse? Er der nogen i dit hjem, i din familie eller i nabolaget der har gjort noget uretfærdigt eller uvenligt eller ukristent? Vi er alle skyldige i sådanne overtrædelser, så der er sikkert nok nogen, der trænger til din tilgivelse.

Og spørg nu ikke, om det er retfærdigt, at den forurettede skal bære tilgivelsens byrde for den skyldige. Spørg ikke om „retfærdigheden" ikke kræver at det sker den omvendte vej. Nej, ligegyldigt hvad du end gør, så forvent aldrig retfærdighed. I og jeg ved, at det vi søger er nåde – og det må vi være villige til at udvise.

Kan vi se den tragiske ironi ved ikke at give andre hvad vi selv har så hårdt brug for? Den højeste og helligste og reneste handling er måske at sige, midt i uvenligheden og uretfærdigheden, at du nu mere end nogensinde elsker dine fjender og velsigner dem, som forbander dig og gør godt imod dem, der hader dig og beder for dem der forfølger dig. Det er den krævende vej, der fører til fuldkommenhed.

En fantastisk skotsk præst skrev engang:

„Ingen, der ikke vil tilgive sin næste, kan tro at Gud er villig til, eller overhovedet ønsker at tilgive ham . . . Hvis Gud sagde: ‚Jeg tilgiver dig' til en mand, der hader sin bror, og hvis (skønt det ville være utænkeligt) den tilgivelsens røst skulle nå den mand, hvad ville den så betyde for ham? Hvordan ville han tolke den? Ville den ikke betyde: ‚Du må blive ved med at hade. Jeg er ligeglad. Du har været udsat for store provokationer, og gør ret i at hade.'

Gud tager utvivlsomt de foreliggende forurettelser og provokationer i betragtning, men jo større provokationer, jo større undskyldninger man kan have for at hade, jo større grund er der til, at haderen skal tilgive og blive løst af sin vredes helvede." (*George MacDonald, An Anthology,* red. C. S. Lewis, New York: Macmillan, 1947, s. 6–7).

Jeg husker et optrin jeg oplevede i lufthavnen i Salt Lake City for nogle år siden. Den dag steg jeg af et fly og gik ind i ankomsthallen. Det var helt tydeligt at der var en missionær på vej hjem, for lufthavnen var fuld af missionærens let genkendelige venner og familiemedlemmer.

Jeg forsøgte om jeg kunne se hvem der var den nærmeste familie. Der var en far, som ikke så ud til at være særlig vel til mode i en lidt gammeldags habit, der ikke rigtigt passede ham. Han lod til at være en mand, der arbejdede med jorden. Han var solbrændt, og havde store, arbejdsru hænder. Hans hvide skjorte var lidt laset, og blev formodentlig kun brugt om søndagen.

Carl Bloch 1871

Der var en mor, som var meget tynd, og som så ud til at have arbejdet hårdt hele livet. Hun stod med et lommetørklæde i hånden – det har nok været af lærred, men nu lignede det et papirslommetørklæde. Det var næsten slidt op af den forventning, som kun en mor til en hjemvendende missionær kan opøve.

To eller tre yngre brødre og søstre løb omkring, stort set uberørte af det der var ved at ske.

Jeg gik forbi dem og skulle til at gå ud. Så tænkte jeg: „Dette er et af livets særlige øjeblikke. Vent og oplev det." Så jeg ventede. Jeg stillede mig lidt på afstand af gruppen for at se. Passagererne begyndte at stige af flyveren.

Jeg spekulerede lidt på hvem mon det blev, der brød ud af velkomstgruppen. Et enkelt kik på moderens lommetørklæde overbeviste mig om, at det nok ville blive hende.

Jeg sad der og så hvordan den hjemvendte missionær begyndte at komme ned ad trappen. Gruppens ophidsede udbrud fortalte mig at det var ham. Han lignede kaptajn Moroni, ren og flot, rank og høj. Han har utvivlsomt vidst hvilke ofre hans mission har kostet hans far og mor, og det havde gjort ham til nøjagtig den missionær han så ud til at være. Hans hår var nyklippet til hjemturen, hans habit var slidt, men ren, hans tyndslidte frakke beskyttede ham stadig imod den kulde, som hans mor så ofte havde advaret ham imod.

Han kom ned til foden af trappen, og begyndte at gå hen imod bygningen, og så, ganske rigtigt, var der en, der ikke kunne vente længere. Men det var ikke moderen, det var ikke nogen af børnene, eller den veninde, der stod i nærheden. Det var faderen. Den store, lidt kejtede, stille, bronzefarvede gigant af en mand skubbede sig forbi en lufthavnsvagt og løb ud og slog armene om sin søn.

Missionæren var omkring 1,80 meter høj, men hans far greb ham, løftede ham op og holdt ham i lang, lang tid. Han holdt ham bare, uden at sige et ord. Drengen lod sin kuffert falde og slog begge arme om sin far, og de holdt bare stramt om hinanden. Det syntes som om evigheden stod stille, og i et enkelt dyrebart øjeblik var lufthavnen i Salt Lake City hele universets centrum. Det var som om hele verden forstummede af respekt for et så helligt øjeblik.

Så tænkte jeg på Gud, den evige Fader, der ser sin søn tage ud for at tjene, og ofre, selv om han ikke var tvunget til det. Han skulle selv betale, med alt hvad han havde samlet sig hele livet. I dette dyrebare øjeblik var det ikke svært at forestille sig den fader der med svulmende følelser sagde til dem der kunne høre: „Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag". Og det var også muligt at forstille sig sønnen vende hjem i triumf med ordene: „Det er fuldbragt. Fader! i dine hænder betror jeg min ånd".

Selv med min begrænsede fantasi kan jeg se den genforening i Himlene. Og jeg beder til at I og jeg må få én magen til. Jeg beder for tilgivelse, nåde og kristen vækst, for vi skal udvikle en kristen karakter, hvis vi skal nyde dette øjeblik til fulde.

Jeg forundres over, at selv et menneske som jeg, fuld af egoisme og overtrædelser og intolerance og utålmodighed, har en chance. Hvis jeg har hørt de „gode nyheder" korrekt, så er der virkelig en chance for mig, og for jer og for enhver der er villig til at bevare håbet og blive ved med at forsøge, og give andre det samme privilegium.

O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig,
at han for min frelse og salighed hengav sig . . .
Ja, ofte jeg tænker på vunderne i hans kød,
de smerter han led for at frelse min sjæl fra død.
O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,
indtil i hans nærhed jeg knæler for tronens fod . . .
O, hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed.
(*Sange*, nr. 87).

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Fra en tale til tempeltjenere i templet i Salt Lake City, 24. november, 1985.

Kristus helbreder den blindfødte. Originalen hænger i kirkesalen i Frederiksborg slot. Bragt med tilladelse af Frederiksborg museum.

VÆR SMUK PÅ DIN EGEN MÅDE

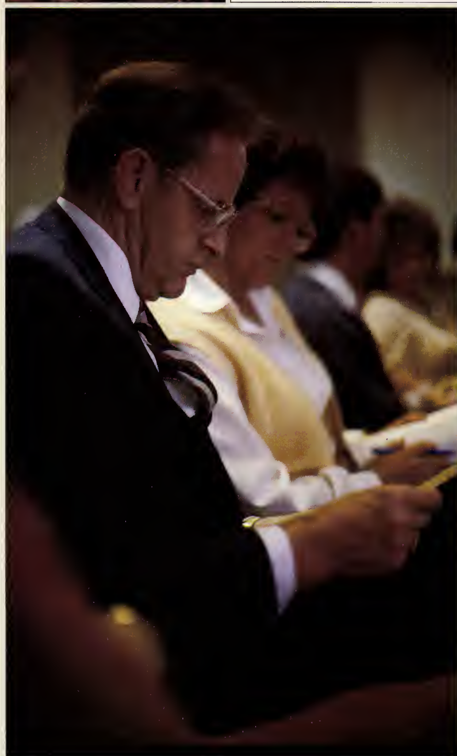
„Gud ser jo ikke, som mennesker se,
thi mennesker ser på det, som er for øjnene,
men Herren ser på hjertet." (1 Samuel 16:7)

Biskop Robert D. Hales
Præsiderende biskop

BISKOPPEN

Vi ser ofte biskoppen i hans administrative rolle, siddende som wardets præsiderende præstedømmeleder på forhøjningen ved nadvermødet; men vi er måske ikke helt klar over hvilket forhold han har til os hver især personligt.

Vore biskopper besøger enker, fattige, syge og mentalt syge i hjem og på hospitaler, og varetager deres behov. Biskoppen lytter også til mange af vore problemer og hjælper os med at udarbejde løsninger, med den viden, at modgang og prøvelser styrker os og udvikler vor tro og handlefrihed.

Hvem er biskoppen? Hvad er hans kaldelser, pligter og ansvar? Hvad bør vort personlige forhold være til vor biskop?

Biskoppens nøgler og pligter

Hvis først vi forstår de nøgler en biskop får, når han bliver kaldet, ordineret og indsat til at tjene, forstår vi bedre hvordan vort forhold til ham bør være. (De samme ting gælder almindeligvis også for grenspræsidenter i kirken).

Præsident for det aronske præstedømme

Biskoppens embede og kaldelse er vigtigt for alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Biskoppens kaldelse som præsident for det aronske præstedømme er dog særlig vigtig for unge mænd og unge kvinder. Biskopper ved, at deres første og største ansvar er de unge mænd i det aronske præstedømme og de unge kvinder i deres ward.

"Biskopperne præsiderer over dette præstedømme og har dets nøgler eller myndighed" (L&P 107:15).

"Det er også præsidenten over det aronske præstedømmes pligt at præsidere over otte og fyrretyve præster og sidde i råd med dem og lære dem deres embedes pligter, som de findes i pagterne.

Denne præsident skal være en biskop, thi det er en af dette præstedømmes pligter" (L&P 107:87–88).

Udover at være præsident for det aronske præstedømme har biskoppen fire andre ansvarsområder.

Præsiderende højpræst

"Biskoppen er den præsiderende myndighed i sit ward . . . og de, som er medlemmer af hans ward (er) underlagt hans præsidentskab . . .

. . . hans stilling bør betragtes som hellig af medarbejderne . . .

. . . En biskop vil i almindelighed give al sin tid og kraft til gavn for de medlemmer, han præsidere over. Biskoppen skal ikke selv forsøge at gøre alt det nødvendige arbejde i sit ward" (*Evangeliske Lærdomme*, s. 155, 158).

Vi skal ære vor biskop og følge hans råd. Biskoppen har brug for vor støtte når han skal forvalte kirkens anliggender og nå ud til wardets medlemmer med venskab og kærlighed.

Almindelig dommer

"Og ligeledes til at være dommer i Israel, til at varetage kirkens anliggender, dømme overtrædere efter vidneudsagn, der bliver ham forelagt, i overensstemmelse med loven, med hjælp af sine rådgivere, som han har valgt, eller vil vælge blandt kirkens ældster.

Dette er en biskops pligt . . .

Således skal han være dommer, ja, en almindelig dommer blandt Zions indbyggere . . ." (L&P 107:72–74).

Omsorg for de fattige – velfærdstjenester

"Ligeledes skal biskop(pen). . . rejse omkring til alle menighederne, opsøge de fattige og sørge for deres fornødenheder gennem de riges og stoltes ydmyghed" (L&P 84:112). "Biskopperne har fået al magt og alt ansvar for at sørge for de fattige, som Herren har beskrevet det udførligt i Lære og Pagter . . . Ingen anden har fået pålignet det ansvar og den pligt, ingen anden er givet den magt og de funktioner, som er nødvendige for dette arbejde . . .

Biskoppen har ved Herrens ord fået det eneste mandat, og han alene har fået påbud om at sørge for kirkens fattige . . . Ligegyldigt hvilken hjælp han hidkalder, vil han stadig være ansvarlig" (J. Reuben Clark junior, citeret af Marion G. Romney i „Biskoppens rolle i velfærdstjenesten," *Den danske Stjerne* apr. 1978, s. 122–123).

"En biskops embede er at forvalte i timelige ting" (L&P 107:68).

Biskoppen er ansvarlig for administrationen af wardets økonomi, optegnelser og ejendele.

Biskoppen modtager tiende og offerydelser fra wardets medlemmer. Ved slutningen af året går vi til vor biskop og har en årlig tiendeopgørelse, hvor vi erklærer om vi har betalt en ærlig tiende. Vor villighed til at betale tiende er et godt fingerpeg angående vor åndelige villighed til at efterleve Herrens befalinger.

Vort personlige forhold til en biskop

Mine erfaringer har givet mig en forståelse af, at vort personlige forhold til biskoppen ofte er et godt fingerpeg om vort personlige forhold til Herren. Biskoppens rolle i vort liv bør være som en lærer – en rådgiver. Alt for ofte tænker vi kun på at gå til biskoppen når vi har et problem, eller når vi har gjort noget forkert. Men en biskops interview kan også være et tidspunkt hvor vi gennemgår vore planer for fremtiden. Det hjælper os til at forpligte os over for biskoppen, så vi kan arbejde sammen på vore planer om at tage på mission og forberede os til et tempelægteskab.

Hvordan kan du hjælpe biskoppen, og forbedre dit forhold til ham? Her er nogle forslag:

1. *Sørg for at få hilst på biskoppen hver søndag.* Du kan ikke give ham nogen større gave, end en glad hilsen, så han ved, at du har det godt i dit liv. Ja, blot det at du kommer om søndagen vil hjælpe biskoppen til at vide, hvordan du har det med dig selv og med ham.

2. *Inviter biskoppen til at komme til nogle af dine ungdomsaktiviteter.* Jeg husker at jeg engang var på en telttur, mens jeg var biskop, og hvordan jeg faldt i søvn nede bag i bussen. Et eller andet sted findes der et billede af mig, sovende med åben mund, hvori en eller anden havde placeret en vild blomst. Mine egne sønner var med på denne spøg. Vi kom allesammen hinanden nærmere, da de unge fik mig ud af min mørke habit, og nød et par afslappede dage sammen med mig. Hvis biskoppen ved hvor meget I ønsker at være sammen med ham, så vil han forsøge at finde tid til at være en del af jeres særlige aktiviteter.

3. *Inviter en gang imellem biskoppen med til jeres kvorumsmøder og klasser.* Nogle af mine bedste situationer med de unge har været, når de i forvejen havde forberedt en række spørgsmål som biskoppen skulle besvare i klassen. Selv om biskoppen er kaldet til at mødes med præsternes kvorum hver søndag, kan han fra tid til anden finde tid til at mødes med andre.

4. *Lav en aftale med din biskop, når du er parat til at diskutere dine livsmål med ham.* Vær ikke bange for at tale fortroligt med din biskop om dine mål, og dine bekymringer. Det ville være dig en hjælp, hvis du talte med din mor eller far inden du talte med biskoppen. Dine forældre er også en vigtig del af dine evige planer. Hvis du har problemer med at tale med dine forældre, så lad biskoppen hjælpe dig med at åbne en kommunikationslinie mellem dine forældre og dig.

5. *Deltag i undervisning, dåb eller genaktivisering af en ven.* Det største missionærarbejde du nogensinde vil komme til at udføre, er at være et godt eksempel for dine venner. Præsenter dine mindre aktive venner for biskoppen. Lad dem føle biskoppens specielle omsorg og kærlighed. Biskoprådets ungdomskomité kan hjælpe dig til at få ideer om, hvordan du kan føre sådanne venner nærmere til Herren, så de kan opleve Helligåndens gave i deres liv. Der findes ikke nogen større glæde i livet, end at dele evangeliet med andre.

Da jeg tjente som biskop havde jeg det bedste personlige forhold til de unge, når vi virkelig stolede på hinanden og havde åben kommunikation. Fx udviklede jeg en metode som krævede de unge mænds egen deltagelse ved bestemmelsen af deres værdighed til at deltage i administrationen af nadveren. Vi talte om nadveren som en hellig ordinanse og den forpligtelse bærere af det aronske præstedømme havde til at være værdige til at administrere den. I stedet for at overlade byrden, ved at skulle afgøre hvem der var værdige til at deltage, på biskoppens skuldre, bad jeg hver enkelt diakon, lærer eller præst om at komme til mig, og fortælle mig når de ikke var værdige. Så arbejdede vi sammen på at få løst deres problem, før det blev større.

Biskoppen er der for at hjælpe dig, lede dig, lytte til dig, have din fortrolighed, og styrke dig i dit forhold til Herren, som også er din ven.

Biskoppens embede og kaldelse er vigtigt for alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Biskoppens kaldelse som præsident for det aronske præstedømme er dog særlig vigtig for unge mænd og unge kvinder. Biskopper ved, at deres første og største ansvar er de unge mænd i det aronske præstedømme og de unge kvinder i deres ward.

Foto: Jed Clark og Brian Wilcox

Vi havde et godt forhold, der var bygget på tillid.

Et andet eksempel var med de unge piger. Når den unge pige fyldte 16 år gennemgik vi sammen hendes tanker og bekymringer angående det at gå ud med drenge. Vi gennemgik så hendes evige mål og jeg opfordrede hende til at tale om dem med sine forældre og at huske på dem, når hun var i byen med drenge. I årenes løb har mange unge piger fortalt mig hvor meget det hjalp dem at huske på deres „16-års fødselsdagsinterview med biskoppen" og de forpligtelser de indgik med sig selv og Herren om at nå deres evige mål.

Jeg vil godt fortælle endnu en ting. Jeg har tjent som biskop tre gange, og hver gang har jeg været en anden biskop! Ikke alene havde jeg hver gang en anden baggrund og erfaring som følge af min alder og position i livet, men hver gang jeg har tjent, har der som et hele været forskellige behov hos de enkelte medlemmer af mit ward.

Der var gange hvor jeg måtte vise medfølelse og nåde. Der var gange hvor jeg måtte være fast. Nogle ward skulle have hjælp med deres økonomi, nogle med at blive organiseret, og andre havde blot brug for at føle lidt venskab. Men ét har jeg lært – en biskop bliver kaldet af Gud til at udfylde særlige behov i den tid han tjener som biskop.

Det samme gælder for en biskop, når han arbejder med den enkelte. Han er der for at hjælpe dig, lede dig, lytte til dig, have din fortrolighed, og styrke dig i dit forhold til Herren, som også er din ven. Biskoppen behøver måske ganske enkelt blot at minde dig om dine mål og løfter: at bede, læse i skriften, efterleve befalingerne, tjene andre og styrke dit vidnesbyrd.

Men som din ven, din rådgiver og din dommer kan det blive nødvendigt for ham at kalde dig til omvendelse, på samme måde som Herren befaler at vi omvender os og minder os om konsekvenserne ved synd. Det gør biskoppen *fordi* han elsker dig, fordi han vil, at du skal overvinde dine problemer. Det er en kærlighedsgerning, en mulighed for at få rettet op på tingene. Når du går til biskoppen, skal du ikke modsætte dig hans råd. Herren vil inspirere og lede ham, så han kan hjælpe dig med at finde de svar du har brug for.

Herren opfordrer os til at „modtage råd af ham, som jeg har beskikket . . . modstå ikke mere min røst" (L&P 108:1, 2).

Ja, biskoppen er en travl mand. Han har sin familie og sit arbejde at sørge for, samt wardet. Han skal hjælpe mennesker med at løse mange problemer. Men husk, at han elsker jer, og ønsker at hjælpe jer med at gøre fremskridt mod jeres evige mål.

Jeg har haft store glæder ved at tjene som biskop, især ved at have med kirkens vidunderlige unge at gøre. I er morgendagens ledere, som en dag skal være biskopper og biskoppers hustruer. Må Herren velsigne jer, så I er rede til den dag. Som der står i salmen: „Du stærke og stræbende ungdom; Fremad frem! Stadig frem! Altid frem!" („Så fast som de evige bjerge" *Sange*, nr. 178). □

UDVIKLING MOD DET GO

ODE Richard G. Ellsworth

For ikke så længe siden sad jeg og talte med en af mine gifte døtre. Vi drøftede en åndelig oplevelse som en af vore forfædre havde haft, og hun sagde til mig: „Hvordan kan det være, at pionererne syntes at have så mange åndelige oplevelser, når vi har så få? Burde vi ikke have de samme oplevelser som de havde?"

Måske har I tænkt over det samme. Det gør de fleste af os fra tid til anden i livet. Jeg vil vidne om virkeligheden og muligheden af og formålet med åndelige oplevelser i vort liv. Jeg vil bære vidnesbyrd om at åndelige oplevelser er virkelige, og at vi kan få dem nu, og at de giver os sandheder og kraft, der ændrer vort liv, hvis vi sætter os selv i stand til at modtage dem. Der findes en åndelig dimension. Vor jordiske dimension er i virkeligheden kun en mindre del af en langt større virkelighed som omgiver os og indbefatter os, og som er langt ud over vor forståelse. I vore legemer dvæler vore ånder, himmelske væsener der er programmeret til at reagere på den åndelige dimension.

Da det onde måske er mere chokerende for vore åndelige sanser, lægger vi lettere mærke til dets nærværelse. Vi kan ofte føle onde tanker eller onde hensigter hos dem omkring os.

Vore ånder viger tilbage fra det onde

Jeg kan huske da jeg var ung, og skulle hjemmefra for at tjene i marinen. Min bedstemoder advarede mig, og sagde, at Herrens Ånd ikke ville gå med hen hvor det onde fandtes. Det blev bekræftet for mig mange gange, når mine pligter krævede mig hen, hvor menneskehjerterne var opfyldte af ondt. Vi, dvs. vore ånder viger tilbage fra det onde, i hvert fald indtil vi bliver vant til dets nærvær, hvorefter vi mister evnen til at blive chokeret over det, og ikke længere lægger mærke til dets nærhed.

Godhed kan mærkes ligesom det onde, men da det ikke virker chokerende eller voldsomt på os, har vi lettere ved ikke at lægge mærke til det. Godheden er dog magtfuld, mere magtfuld end det onde. Godhed er helig. Det føles så godt at være ærlig. Og kender vi ikke alle den søde lettelse der kommer når man bliver tilgivet? Tilgivelse er guddommelig. Omvendelse er et af Jesu Kristi evangeliums hovedprincipper, for det renser os og bringer igen vor sjæl i harmoni med det gode. Godhed vidner uundgåeligt om Jesus Kristus, og vore vidnesbyrd om evige sandheder bliver styrket.

Vidnesbyrd om sandheden

Vidnesbyrdet om Mormons Bogs sandhed kom fx til mig da jeg som en ung mand havde udviklet et ønske om at blive beskyttet mod det onde af et skjold af godhed. Det var under 2. verdenskrig. Jeg var en ung sømand, der var blevet udstationeret på Anacostia Naval Airbase i Washington D. C.

En af mine opgaver var at hjælpe med at lave undervisningsfilm, der skulle lære os at identificere former og konturer på fjendens skibe og flyvere. Disse film blev lavet i en stor stald-agtig bygning med en stor flad scene, som var fyldt med modeller og konturer og former, og andre hjælpemidler.

Det meste af tiden havde vi meget travlt, men hen imod slutningen af krigen var der tidspunkter hvor vi ikke havde nogen opgaver i ugevis. Til sidst var alle de andre ansatte blevet sat på andre opgaver, undtagen mig, af en eller anden årsag. Jeg blev ladt alene tilbage i bygningen – for at passe på materialet, går jeg ud fra.

Til at begynde med nød jeg friheden. Det var herligt ikke at have noget at lave. Al bygningens elektricitet var lukket, undtagen et eneste stik, der gav strøm til en lille lampe, der stod på hjørnet af et bord. Der stod en hård træstol som jeg kunne sidde på hvis jeg ville. Resten af bygningen henlå i mørke. I nogle dage åbnede jeg døren, så dagslyset kunne slippe ind, og så satte jeg mig i døråbningen, på den gamle stol, og nød tilværelsen i fulde drag. Men inden længe begyndte jeg at kede mig bravt.

Jeg var blevet opdraget i kirken af samvittighedsfulde forældre der havde undervist mig i evangeliet, men jeg havde aldrig læse Mormons Bog helt igennem. En

Illustreret af Jerry Thompson

Godhed kan mærkes ligesom det onde, men da det ikke virker chokerende eller voldsomt på os, har vi lettere ved ikke at lægge mærke til det. Godheden er dog magtfuld, mere magtfuld end det onde.

dag, hvor jeg sad uden at have noget at lave, besluttede jeg mig for, at dette var en mulighed for at få den læst. Den eftermiddag tog jeg derfor min lille militærudgave af Mormons Bog med mig, og da jeg ville være uforstyrret, gik jeg ind i bygningen og tændte den lille lampe på bordet og begyndte at læse. Jeg husker hvordan de første ord slog mig: „Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre . . ." (1 Nephi 1:1).

Forsikring i min sjæl

Som dagene gik, læste jeg hvert et ord. Min sjæl, der jo er programmeret til at reagere på godhed og sandhed, begyndte at reagere på profeternes vidnesbyrd. Jeg havde aldrig oplevet noget sådant før! Jeg læste langsomt, under bøn, og smagte på hvert et ord, og ønskede at bogen aldrig ville få ende. Jeg oplevede følelser i mit hjerte, som jeg aldrig før havde været opmærksom på. Og da jeg til sidst læste Moronis opfordring i slutningen af bogen, følte jeg et ønske om at sætte hans ord på prøve, at bede om en åndelig bekræftelse, der var endnu større end det jeg følte på daværende tidspunkt. Jeg husker hvordan jeg lukkede dørene i den store bygning og låste mig selv inde. Jeg knælede i mørket på det kolde cementgulv med panden imod den gamle træstols hårde sæde, og fortalte Herren at jeg troede på Moronis ord, og bad ham styrke min tro, så den kunne blive til viden.

Jeg glemmer aldrig hvad der skete. Jeg har følt det mange gange siden. Jeg blev klar over, at jeg var omgivet af en kraft der var større end mig selv, som kom over mig og gik igennem mig. Det syntes hvidt og vidunderligt, som frugten på Livets Træ, som Nephi fortalte om (se 1 Nephi 8:15). Den fyldte mig fuldstændigt og forlod mig ikke før efter nogle dage. Den var ikke chokerende eller ubehagelig på nogen måde, som det onde er, men en sød forsikring i min sjæl. Jeg vidste at bogen var sand.

Opnåelig for os alle

Et sådant vidnesbyrd, en virkelig åndelig bekræftelse, er opnåelig for os alle til hver en tid, ligegyldigt hvornår eller hvor vi bor. Vi behøver ikke at have været pionerer for at vide, at Mormons Bog er sand, eller at evangeliet er sandt, men vi skal være åndeligt indstillet og opmærksomme. Jeg er sikker på at Herren arbejder gennem os, hvadenten vi er åndeligt indstillet eller ikke, men det er dog en skam, mener jeg, hvis man ikke hører musikken eller nyder orkesterakkompagnementet. Vi skal ikke frygte disse ting, eller vende os bort fra dem. Vi skal i virkeligheden stræbe efter at lære dem at kende. De er vor nedarvede ret, når vi lever værdigt. Som sidste dages hellige har vi udført ordinanserne, eller i det mindste nogle af dem, og fået Helligåndens gave, hvilket giver os ret til åndelige oplevelser. Men vi skal stræbe efter at få dem.

Den store åndelige oplevelse vi nu taler om, får man ikke, hvis ikke man stræber efter det. Der skal være et formål og et behov, og et fast forsæt om at leve retfærdigt. Der skal være ydmyghed og et stort ønske.

Hvor har jeg dog længtes efter den ånd der bringer den rene intelligens, som så ofte fyldte min storslåede far, når han underviste i Jesu Kristi evangelium. Hvor jeg har bedt og ønsket mig min bedstefaders åndelige følsomhed. Han så engle og talte med Gud. Og når jeg har levet på bedste vis, har jeg følt disse ting, på samme måde som min far og min bedstefar følte dem. Vi har fået løfte om muligheden for og magt til at trække sløret til side, som Jareds broder eller Moroni eller Nephi eller Paulus eller Joseph Smith eller min far eller min bedstefar, og når disse ting sker, er det en

Hver dag vælger vi igen og igen mellem godt og ondt. Hvis vi ikke vælger at vokse mod det gode, har vi valgt at vokse mod det dårlige.

sød og dyrebar og uforglemmelig oplevelse.

Jeg så min ufødte søn

En aften, for mange år siden, sad min hustru og jeg alene sammen. Børnene var lagt i seng, og sov, og vi ventede på at vort lille nye barn skulle fødes. Min gravide hustru sad ved bordet. Vi talte sagte sammen, idet vi vidste, at barnet skulle fødes den nat. Lyset var svagt, og vi følte en kærlighed til hinanden, og til det barn der skulle fødes. Jeg husker at jeg så på min hustru – hun sad i en gyngestol med lukkede øjne, og hænderne bredt ud på sin store mave. Den smukke følelse i værelset voksede, og blev stærkere. Jeg sagde: „Kan du føle det der er omkring os?" og hun svarede „Ja". Det var vidunderligt at være der sammen med hende på det tidspunkt. Der var en smuk samhørighed, en enhed der vanskeligt lader sig beskrive.

„Kan du mærke det?" spurgte jeg. „Vi skal have en søn".

„Ja, det ved jeg," sagde hun. „Det bliver en søn".

Og så blev sløret taget bort fra mine øjne og jeg så vor søn stå og vente, ganske nær ved den stol min hustru sad og gyngede i. Han var høj og smuk af bygning, højere og større end værelset tillod, syntes det mig. Der var en kraft omkring hans person, en stor og god kraft, og tålmodighed og kærlighed.

Jeg sagde, „Kan du se ham, han står ved siden af dig?"

Igen svulmede samhørighedsfølelsen. Hun så tillidsfuldt på mig, med et smil på læberne. „Det behøver jeg ikke," sagde hun, „jeg ved at han er der."

Mine brødre og søstre, åndelige oplevelser er en realitet, og de er til for at vi skal få kundskab og kraft til at påvirke, styre og ændre vore forhold. Bønnen fx er, eller burde være det, en åndelig oplevelse. Vi har fået løfter om åbenbaringer gennem bøn, og hvor vi dog har brug for hjælp fra den anden side af sløret i vor dagligdag, i vore daglige gøremål, i vore beslutninger og indbyrdes forhold, i vor søgen efter en ægtefælle, i vort ægteskab og som forældre. Det er evige ting, og de har indflydelse på vore evige opnåelser og vor ophøjelse.

Vi står ikke alene.

Hvor ofte har ikke min hustru og jeg knælet i bøn for at søge om oplysninger om og bekræftelser på vore behov og beslutninger som forældre. Og hvor ofte har vi ikke fået svar, sommetider som en ændring i vor holdning, sommetider som et mildt forslag og indsigt, og sommetider som et syn, hvor vi har set vore børns liv, ja, endog selve de begivenheder og omstændigheder de har stået i, og som de har haft brug for hjælp i. Vi har kendt behovet for trøst og forsikring, og vi har fået det, ikke en enkelt gang, men igen og igen.

Jeg bærer vidnesbyrd om at Herren stræber efter at være en del af vort liv. Han har organiseret vor jordiske situation på en sådan måde, at vi kan have og kende sandheder der går ud over vor jordiske tilværelses grænser. Vi står ikke alene. Hvor taknemlige burde vi ikke være for pagterne, ordinanserne og præstedømmets magt. Ordinanserne og pagterne er midler til at forbinde os med den anden side af sløret og få velsignelser i dette liv såvel som efter dette liv. Når vi holder vore pagter og adlyder ordinanserne får det uundgåeligt evige konsekvenser. Herren siger, at han er forpligtet, når vi gør hvad han siger, og Herren lyver ikke.

Herren stoler på os

Som et stort eksempel for os, og som en kærlig Fader

Mens vi sad sammen, omgivet af en sødmefuld samhørighedsfølelse, så og følte vi vor søn, der snart skulle fødes.

har Herren betroet os åndelige kræfter der går langt ud over vor forstand. Præstedømmet er myndigheden til at anvende Guds kraft i alle ting til menneskehedens bedste. Præstedømmet er bedømmende. Anvendt korrekt er det altid udslagsgivende og afgørende. Det indbefatter stor forløsende kraft, som giver mulighed for genvurdering af en situation, og ændringer i overensstemmelse med denne vurdering. Vi skal have modet til at anvende den åndelige kraft. Vi bør ikke stå til side og blot bede over den der søger en velsignelse. Præstedømmets kraft er altid tilgængelig.

Jeg har ofte følt præstedømmets kraft, en kraft der ikke er af mig selv, men som bevæger sig gennem mig og ned til den der bliver velsignet. Jeg husker hvorledes jeg velsignede en ung mor som kom for at få fornye styrke til at udholde en vanskelig graviditet. Hun havde stor tro, og mens jeg velsignede hende, som hendes biskop, følte jeg kraften strømme igennem mine arme og fingre ned i hendes hovede. Jeg følte hvordan den strømmede ned igennem hendes krop, hele vejen ned i hendes tæer. Det var en kraftig, rensende, opløftende kraft, næsten elektrisk i dens energi, men dog rolig, mild og forsikrende. Efter velsignelsen sagde hun med tårevædede øjne: „Det kunne jeg føle helt ned i mine tæer."

Daglige valg mellem godt og ondt

Vi skal dog forstå, at hvis vi skal være vågne overfor disse ting, kende dem og opleve dem, og anvende dem i vort liv, skal vi stille os selv i en situation hvor vi kan modtage dem. Og vi stiller os i forskellige situationer hver eneste dag, hvert eneste øjeblik, når vi vælger mellem godt og ondt. Der findes ikke neutrale øjeblikke, eller neutral jord. Den åndelige dimensions dybder og intensitet omgiver os. I dem lever og bevæger vi os i vor daglige tilværelse. Hver dag vælger vi igen og igen mellem godt og ondt. Vi stiller os der hvor vi ønsker at være, bevidst eller ubevidst. Hvis vi ikke vælger at vokse mod det gode, har vi valgt at vokse mod det dårlige. Vi kan ikke stå stille. Det er derfor Herren sagde, at dem der ikke er for ham er imod ham.

Da min datter derfor stillede spørgsmål ved om, vi i vor tid ikke burde opleve de samme åndelige oplevelser som pionererne, kommenterede hun blot vor åndelige situation. Evangeliet er vejkortet. Det indeholder alle oplysningerne og vejledningerne. Det fortæller os hvordan vi skal stille os i den rette situation for at være modtagelige og få de oplevelser, den kundskab og den forløsende kraft som vi har ret til i dette liv. „Med andre ord," siger Herren „Jeg giver jer undervisning i, hvorledes I skal handle for mig, så det må blive til jeres frelse" (L&P 82:9).

Alle Herrens bud er en vejledning til hvordan man gør åndelige fremskridt. De kræver alle lydighed, og i den udstrækning vi adlyder bliver vi velsignet. Give, tjene, elske, forstå, være uselvisk og kærlig, ærlig og kysk – de har alle en åndelig følge. Overholde visdomsordet, betale tiende, holde fasteloven, bede altid – disse handlinger stiller os der, hvor Ånden tilflyder os og nærer os uden tvang.

Når vi passer vore møder af et oprigtigt hjerte styrker vi andre, og modtager selv styrke. Når vi studerer skrifterne når vi ud over tid og rum, og lærer af vore forgængeres vidnesbyrd. Når vi kvalificerer os, og modtager vore ordinanser og indgår vore pagter i Herrens hellige tempel, stiller vi os i en direkte linje af åndelig forsikring og kraft og styrke. Vi skal dog have ønsket om at gøre disse ting, ingen anden kan gøre dem for os. Vore pionerforfædre levede i ånden og nedskrev deres oplevelser. Det kan vi også gøre. ☐

(Fra en tale holdt på Brigham Young University, 23. juli 1985.)

JO, JEG ER MORMON

Illustreret af Richard D. Hull.

David K. Skidmore

I sommeren 1973, mens krigen i Sydøstasien stadig blev udkæmpet, havde det amerikanske luftvåben udstationeret mig på en base i Thailand. At forlade min hustru og to små børn var det sværeste jeg nogensinde har gjort. Det var kun de forsikringer jeg havde fået af min far, gennem en velsignelse, der gav mig mod til at vende omkring og gå hen til det ventende fly. Han lovede i den velsignelse, at jeg ikke ville „blive tvunget til at deltage i nogle ulovlige aktiviteter," og at jeg ville blive „bevaret ren, så jeg kunne vende hjem til min familie".

Efter nogle få dage på et overlevelseskursus på Fili-

pinerne tog jeg ud til mit endelige mål i Thailand, som navigatør og ansvarshavende for våbensystemet i en jagereskadrille. Jeg var opsat på at gøre et godt stykke arbejde, og få året til at gå så hurtigt som muligt.

Den aften jeg ankom, kom de andre eskadrillemedlemmer tilbage fra deres bombetogter, og snart blev jeg inviteret med til at fejre deres sikre hjemkomst. Det var med lidt bange anelser jeg kom ind i værelset, for at møde dem, der skulle være min „familie" i de næste 12 måneder. Festen var godt i gang. Jeg afviste høfligt alkoholiske drikke, tog en sodavand, og forsøgte at gemme mig i en stille samtale, omgivet af øredøvende musik og tyk cigaretrøg.

Jeg blev præsenteret for dem alle, og til sidst stod jeg oppe ved baren sammen med eskadrilleføreren, en oberst. Han havde armen om min hals, så jeg var tvunget til at lytte til hans historier om flyvere, halsbrækkende eventyr og tidligere kammerater.

Snart blev der givet signal, og alle samledes omkring baren. Musikken blev slukket og der blev stille. Vi stod nu overfor en daglig tradition. Alle fik en lille drink, bestående af noget meget stærkt alkohol, lime og noget salt. Da jeg blev budt, sagde jeg stille, i et forsøg på at virke afslappet: „Nej tak, jeg foretrækker denne sodavand".

„Ja, men dette er en tradition her i eskadrillen," sagde manden.

Tankerne for gennem mit hovede: „Hvorfor netop mig? Hvorfor foran hele eskadrillen? Hvorfor den allerførste aften?" Jeg forsøgte at virke selvsikker og forklarede, at jeg ikke drak alkohol, men at jeg ville deltage med en sodavand.

Stilheden blev dybere, oberstens greb om min hals strammedes og han sagde: „Løjtnant, jeg beordrer dig at tage denne drink. Du kommer til at drikke den, om jeg så personligt skal hælde den i dig."

Jeg tænkte på hvordan jeg mon ville klare mig, hvis jeg begyndte at slås. Jeg kunne forestille mig resultatet, og et ubehageligt besøg hos en overordnet officer, med en anmodning om at blive forflyttet til en anden eskadrille. Jeg stillede igen mig selv spørgsmålet: „Hvorfor mig?" Hvor jeg dog ønskede at jeg var hjemme, ovre på den anden side af havet, 13000 km. væk. Så huskede jeg det løfte min far havde givet mig, samlede al mit mod i den kvælende stilhed og sagde: „Desværre, jeg vil ikke drikke alkohol".

Luften blev helt elektrisk, og jeg bad af hele mit hjerte: „Himmelske Fader, hjælp mig med at klare dette."

Obersten lænede sig tilbage og målte mig med øjnene, og svarede så: „Du *vil* drikke dette . . ."

Jeg bad.

Så tilføjede han: „. . . med mindre du er mormon."

Hvilken lettelse jeg dog følte i min sjæl! Naturligvis var jeg mormon. Hvorfor havde jeg ikke sagt det straks? Skammede jeg mig over grunden til at jeg ikke ville drikke? Troede jeg ikke på, at Gud havde givet et sådant bud i sin visdom? Jeg svarede: „Jo, jeg er mormon".

Han spurgte mig igen, for at forsikre sig om, at jeg ikke blot lod som om jeg var mormon. Så sagde han: „En sodavand til den herre."

Da jeg bad, senere den aften, takkede jeg min himmelske Fader for den lektie jeg havde lært så langt hjemmefra. Jeg takkede ham for en jordisk far der var inspireret til at velsigne sin søn. Jeg takkede for at min overbevisning nu var kendt af alle, og at hele eskadrillen i de næste 12 måneder ville sørge for, at jeg forblev tro mod mine pagter. Jeg var taknemlig over, at der et eller andet sted havde været en anden sidste dages hellig, der ikke havde været bange for at lade obersten vide *hvorfor* han levede et rent liv. Og jeg besluttede mig også for, aldrig at tøve med at sige: „Jo, jeg er mormon." ☐

VEL, DU GODE OG TRO TJENER

Esnil Acosta

Det var en særlig missionskonference: Vores præsident skulle afløses, og han bar nu sit vidnesbyrd for os, for sidste gang.

Vi var alle lidt kede af at skulle tage afsked med denne mand. Han havde arbejdet ihærdigt for at gøre Herrens vilje, og årene tyngede ham. På trods af hans fysiske svaghed talte han med stor vægt og iver.

I hans tale fortalte han os noget, som siden har fået mig til at tænke på mit arbejde i kirken mange gange. Han sagde, at på vej hjem fra en konference i byen Salto, i Uruguay var han begyndt at tænke over, om han havde gjort alt det Herren havde forventet af ham.

Mens han tænkte over det, føltes det pludselig som om Herren havde lagt en hånd på hans skulder og sagde: „Min søn, du har gjort alt det jeg har befalet dig at gøre. Vend hjem i fred; du har været trofast, jeg er tilfreds med dit arbejde". Det gav ham stor fred, for han havde tænkt over hvad Gud mente om ham.

Efter en pause sagde han: „De bedste missionærer er ikke dem der har det største antal døbte, eller dem der har undervist flest mennesker, eller som ved mest om evangeliet. De bedste missionærer er dem der, når deres mission er ovre, føler at Herren kunne lægge sin hånd på deres skulder og sige: ‚Min søn, du har gjort alt det jeg har befalet dig at gøre. Jeg er tilfreds med dit arbejde.'"

Nogle uger senere havde vi endnu en konference, denne gang med den nye missionspræsident, ældste Gene R. Cook. I mit interview med ham fortalte han mig, at han kunne føle, at jeg havde en god ånd, og at Gud forventede meget af mig. Han sagde også, at han vidste at jeg kunne gøre mere, og være en bedre missionær.

Jeg tænkte dybt over hans ord, og det vor tidligere missionspræsident havde sagt. Jeg søgte Åndens inspiration og fortalte Herren, at jeg ville arbejde hårdt resten af min mission, for at føre sjæle til ham. Jeg viede al min energi til at opfylde den mission Gud havde til mig. Jeg arbejdede hårdt. Men da min mission nærmede sig sin slutning, havde jeg endnu ikke haft den følelse min første missionspræsident havde haft: En bekræftelse fra Gud om, at mit arbejde var blevet accepteret.

Jeg fortsatte med at arbejde hårdt, og den sidste dag af min mission – vores forberedelsesdag – døbte min kammerat og jeg en dejlig ung familie.

Da jeg kom tilbage til missionshjemmet i Montevideo interviewede præsident Cook mig for sidste gang. Da vi havde bedt sammen spurgte han mig, om der var noget jeg gerne ville tale med ham om.

Jeg tænkte over det, men besluttede mig for ikke at bebyrde ham med mit ønske om at få en bekræftelse fra Herren om at mit arbejde var blevet accepteret. Så, som om han havde læst mine tanker, så han mig ind i øjnene og sagde: „Ældste Acosta, Ånden fortæller mig, at Herren er tilfreds med dig, for dit arbejdes skyld, og jeg føler, at du kan tage hjem i fuld fortrøstning derom. Jeg føler at det lå dig på sinde."

Med tårevædede øjne fortalte jeg ham, at det havde ligget mig på sinde, men at jeg nu med glæde kunne tage hjem, fordi jeg vidste at Herren var tilfreds med min mission. Der kom en indre fred over mig, som bekræftede at det virkelig var tilfældet.

Der er gået nogle år siden da, og jeg har fortalt mange om denne oplevelse, så de kan vide, at vi kan få Herrens accept af det vi gør. Jeg tror, at denne fornemmelse giver os mulighed for at vurdere vore anstrengelser, finde ud af om vi gør det rigtige, rette vore fejl og på den måde blive ved med at gå fremad i vort liv.

Måske følte Paulus noget af det samme da han sagde: „Den gode strid har jeg strid, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret.

Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag" (2 Tim. 4:7–8).

Må vi leve sådan, at vi kan glæde os over den dag, hvor Herren siger til os. „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde" (Matt. 25:21). ☐

R.T. BARRETT